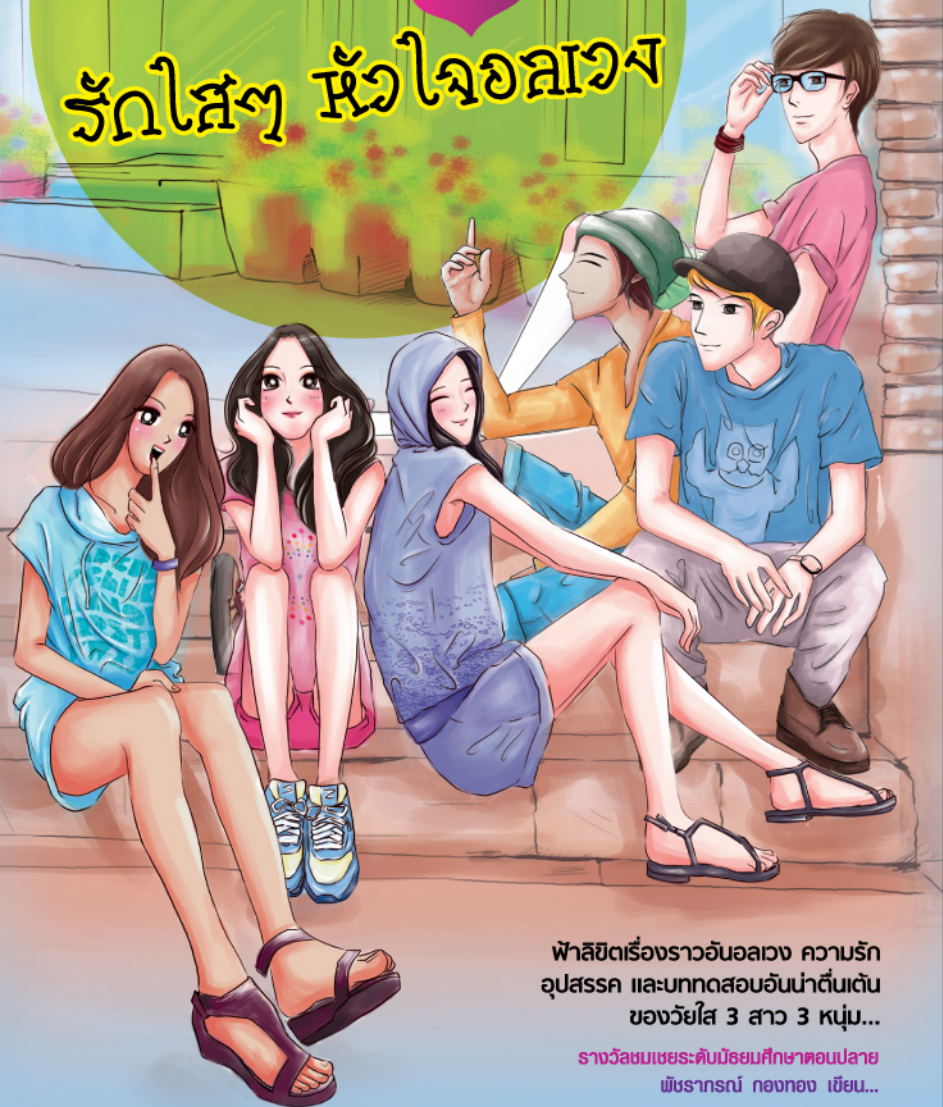

รักใสๆ หัวใจอลวง

ฟ้าลิขิตเรื่องราวอันอลวง ความรัก
อุปสรรค และบททดสอบอันน่าตื่นเต้น
ของวัยใส 3 สาว 3 หนุ่ม...

รางวัลชมเชย: ตันมัยมศึกษาตอนปลาย
พีชราภรณ์ กองทอง เขียน...

รักสวย หัวใจอลวน

LOVE LUST & LEARNING รัก โหล่ & เรียนรู้

นิยายเล่มนี้เป็นส่วนหนึ่งของผลงานชนะเลิศประกวดนวนิยายเรื่องเพศศึกษา
เพื่อเยาวชน ...รัก โหล่ และเรียนรู้ (Love Lust & Learning)
ดำเนินงานโดย องค์การแพธ ร่วมกับภาคีเพศศึกษา

นิยายเรื่อง รักใสๆ หัวใจอลเวง รางวัลชมเชยระดับมัธยมศึกษาตอนปลาย
โดย พัชราภรณ์ กองทอง โรงเรียนบ้านผือพิทยาสรรค์ จ.อุดรธานี

จำนวนพิมพ์	50,000 เล่ม
พิมพ์ครั้งแรก	กรกฎาคม 2553
ISBN	978-974-225-591-6
พิมพ์ที่	พี.เอส.ซีพพลาย
ออกแบบรูปเล่ม	सानิต เอียร์วรวงศ์
ภาพปก	Suiz illustrat
ที่ปรึกษาด้านเทคนิค	ชญัญญา นุช บุรณ์เจริญ
ผลิตโดย	องค์การแพธ 37/1 ซ.เพชรบุรี 15 พญาไท ราชเทวี กรุงเทพฯ 10400 โทรศัพท์ 0-2653-7563-5 โทรสาร 0-2653-7568
	สนับสนุนโดยกองทุนโลก เพื่อแก้ไขปัญหาเอ็ดส์ วัณโรค และมาลาเรีย (The Global Fund to Fight AIDS, Tuberculosis and Malaria)
	เว็บไซต์เพศศึกษา www.teenpath.net ; เว็บไซต์บริการสุขภาพทางเพศของเยาวชน www.lovecaresation.com

การประกวดนวัตกรรมสื่อเพศศึกษาเพื่อเยาวชน

กิจกรรม “การประกวดนวัตกรรมสื่อเพศศึกษาเพื่อเยาวชน” เป็นกิจกรรมหนึ่งในโครงการเพศศึกษาเพื่อเยาวชน โดยกระบวนการประกวดฯ เริ่มต้นขึ้นเมื่อกลางปี พ.ศ. 2552 ด้วยความเชื่อมั่นว่า เยาวชนสามารถสื่อสารเรื่องเพศกับคนวัยเดียวกันได้ ด้วยเนื้อหาและวิธีการที่น่าสนใจ สอดคล้องกับวิถีชีวิตในปัจจุบัน โครงการฯ จึงได้เชิญชวนเยาวชนในสถานศึกษาที่ร่วมโครงการฯ ผลิตชิ้นงานสื่อ ไม่ว่าจะเป็น “เพลง” “สปอตโฆษณา” “การ์ตูน” หรือ “นิยายรัก” ส่งเข้าประกวด

ทั้งนี้ ก่อนลงมือผลิตสื่อ ผู้สมัครทุกคนจำนวนรวม 735 คน จาก 341 ทีม ได้รับการอบรมจากโครงการฯ เป็นเวลา 1 วัน ตามภูมิภาคต่างๆ เพื่อทำความเข้าใจเกี่ยวกับแนวคิดเรื่องเพศที่ใช้ในการประกวดฯ ที่ว่า ความรักและความรื่นรมย์ทางเพศของคนรุ่นใหม่ (แม้อาจไม่ยั่งยืนบ้าง) แต่พร้อมรับผิดชอบ ไม่ทำร้ายตัวเองและคนอื่น เคารพความแตกต่างระหว่างเพศและวัยของคนต่างรุ่น นอกจากนี้ผู้สมัครยังได้แลกเปลี่ยนกับผู้เชี่ยวชาญการผลิตสื่อมีอาชีพประเภทต่างๆ ตามความสนใจ

หลังการอบรม แต่ละทีมได้กลับไปพัฒนาผลงานและส่งผลงานไปให้โครงการฯ รวม 121 ชิ้น จากสื่อ 4 ประเภท จากนั้นภาคีคนทำงานเพศศึกษาในภูมิภาคต่างๆ ได้ร่วมกันคัดเลือกชิ้นงานที่มีเนื้อหาสอดคล้องกับแนวคิดการประกวดฯ เพื่อส่งเข้ารอบถัดไปให้ผู้เชี่ยวชาญในสาขาสื่ออื่นๆ พิจารณาในด้าน

เทคนิคการนำเสนอ และส่งไปให้คณะกรรมการตัดสิน ซึ่งประกอบด้วยนักวิชาการด้านสื่อสารมวลชน คนทำงานด้านสื่อ คนทำงานเรื่องเพศ/เอดส์ และเยาวชน ทำหน้าที่ตัดสินเป็นขั้นสุดท้าย

หลังจากการประกาศผลการประกวดเมื่อเดือนพฤศจิกายน 2552 เยาวชนเจ้าของผลงานสื่อ ที่ได้รับรางวัลทั้งชนะเลิศและชมเชย ได้รับการพัฒนาทักษะด้านการผลิตสื่อจากวิทยากรมืออาชีพอีกครั้งเพื่อปรับแก้ผลงาน ร่วมกระบวนการทดสอบสื่อ ฟังความคิดเห็นจากเยาวชนอื่นๆ จนได้ชิ้นงานต้นฉบับพร้อมเผยแพร่เป็นสื่อการเรียนรู้เพศศึกษาเพื่อเยาวชน โดยเยาวชน

โครงการฯ เชื่อว่าความสำเร็จของกิจกรรมในครั้งนี้ เกิดจากการที่ผู้ใหญ่ใจดีในพื้นที่ต่างๆ ร่วมมือกันสนับสนุนให้เยาวชนได้แสดงความสามารถ บนพื้นฐานความเชื่อมั่นต่อศักยภาพของเยาวชน และเปิดโอกาสให้พวกเขาได้สร้างสรรค์ผลงานอย่างเป็นอิสระ

ขอขอบคุณ

ที่ปรึกษาด้านเทคนิคสื่อนิยารักษ์:
ชัยญานุช บุรณเจริญ และ แสงอรุณ วรรณจุ
คณะกรรมการตัดสินทุกท่าน
เครือข่ายผู้ใหญ่ใจดีภาคีเพศศึกษาทุกภูมิภาค
และเยาวชนทุกคนที่เข้าร่วมกิจกรรม

คำนิยม

เรื่องเพศเป็นเรื่องน่าเงินอายเสมอมาในสังคมไทย

แต่การที่มันเป็นเรื่องน่าเงินอายไม่ได้หมายความว่ามันไม่มีความสำคัญ

ด้วยรูปแบบสังคมไทย ทำให้การพูดถึงเรื่องเพศนั้นกลายเป็นเรื่องลามก หยาบโคลน. คนพูดก็ถูกมองด้วยสายตาแปลกประหลาด ใครสนใจสอบถามก็กลายเป็นแกล่แดด

เรียกว่าเรื่องเพศนั้นอนุญาตให้พูดได้เฉพาะการนำมันมาทำเป็นเรื่องขำขันเท่านั้นเอง

แต่เอาเข้าจริงแล้ว เรื่องเพศไม่ได้สนุกหรือนำขำไปเสียทั้งหมด

ก็เหมือนทุกเรื่องที่เกิดขึ้นมาบนโลก เพศ, เพศสภาพ หรือ เพศสัมพันธ์นั้นเกิดขึ้นมาโดยมีจุดมุ่งหมายและวิธีการของมัน

โดยมีทั้งด้านดีและไม่ดีอยู่เคียงคู่กัน

ไม่ต่างกับไฟ

เราไม่ยอมให้ลูกหลานหรือเด็กเล็กๆ เล่นไฟ เราบอก เราห้าม เราให้เหตุผลแก่พวกเขาว่ามันร้อน มันอันตราย แต่ไม่ได้หวงห้ามไปตลอดกาล ถึงวันหนึ่งเมื่อพวกเขาโตพอ เขาก็จะเข้าใจความสำคัญและควบคุมมันได้

แต่กับเรื่องเพศเรากลับปล่อยลูกหลานให้ออกไปผจญภัยในความว่างเปล่า โดยมีข้อมูลเพียงเรื่องขำขันที่แอบเล่าแอบหัวเราะกันเพียงเท่านั้นหรือ?

ความเข้าใจดั้งเดิมควรถูกเปลี่ยนเสียใหม่

ไม่ใช่ว่าจะยุให้เด็กๆ ออกไปกล้า ก้ากั้นในทางไม่ถูกไม่ควร แต่ควรให้คู่มือกับเขาบ้าง ให้แนวทางแก่เขาตามสมควรบ้าง

ไม่ต่างกับไฟนั้นล่ะ, เราสอนเขาเรื่องไฟอย่างไร เพศศึกษาก็ควรได้รับเกียรติโดยเท่าเทียม

เพราะหากปราศจากไฟ, มนุษยชาติคงไม่ไปถึงไหน

และหากปราศจากความเข้าใจในเรื่องเพศศึกษาที่ดีแล้ว การเกิด, ซึ่งเป็นหนึ่งในเหตุผลหลักของการสืบเผ่าพันธุ์มนุษย์ก็คงยังย่ำอยู่กับที่

มีแต่ความไม่ตั้งใจ มีแต่ความไม่พร้อม มีแต่ความสงสัยสับสนต่อกันไปจากรุ่นสู่รุ่น และมีเพียงการเรียนรู้ด้วยการเอาตัวเข้าแลก ซึ่งไม่ได้หมายความว่าทุกคนจะผ่านมันไปได้อย่างสวยงาม

“รักใสใสๆ” อาจให้แม่มุมทางเพศที่ออกจะจริงจังและเป็นวิชาการจนขาดธรรมชาติไปบ้าง

แต่เรื่องความรู้เช่นนี้ก็ควรนำเสนอในแง่ตรงไปตรงมาเช่นนี้แหละ รายละเอียดตามความเป็นจริงนั้น, ธรรมชาติสอนเราเองได้อยู่แล้ว ขอเพียงแค่ว่าได้อ่านมีข้อมูลติดหัวไปบ้าง เพื่อที่อย่างน้อย จะได้ไม่ทำอะไรสุ่มเสี่ยงและมาอ้างทีหลังด้วยคำแก้ตัวเดิมเดิมอันน่าอ่อนใจว่า “หนูไม่รู้”

คราวนี้ถึงทีที่หนูจะได้รู้เสียที

-รู้- เพื่อจะได้รับมือกับมันอย่างที่ถูกต้องที่ควร

-ทราย เจริญปุระ-

รักใสๆ หัวใจอลเวง

9 บทนำ

❤️ ใสเลย! ล้อขอใสเลย 13

31 รักแท้...ยังใส

รักคือดาวใสอภัย 45

59 อุปสรรคก็แค่บททดสอบ

เพื่อนันท์ ฉันรักนายอะ 69

77 รักไม่จำกัดนิยาม

บทนำ

คุณเคยสัมผัสกับคำว่า “รัก” หรือไม่ ถ้าเคย เมื่อคุณได้สัมผัสมันแล้ว คุณก็ยากที่จะลืมสัมผัสรักนั้นไป ฉันเคยได้ยินนิยามของความรักมากมายพอสมควรเหมือนกัน บางคนบอกว่าความรักคือสิ่งสวยงาม แต่บางคนก็บอกว่าความรักจะนำมาซึ่งความสุขและความทุกข์ไปพร้อมๆ กัน สำหรับความรักในมุมมองของตัวเอง กลับคิดว่าความรักไม่ใช่การเสียสละ แต่ความรักคือการต่อสู้กับหัวใจและความรู้สึกของตัวเอง เพราะถ้าเกิดวันใดวันหนึ่ง เรามีความรู้สึกดีๆ ที่เรียกว่า “รัก” ให้กับใครคนหนึ่งไปแล้ว และเขาอาจจะไม่ใช่คนที่ดีพร้อมหรือเป็นคนในฝันของเรา แต่ในเมื่อเรารักเขาไปแล้ว สิ่งที่ต้องทำต่อมาก็คือพยายามควบคุมอารมณ์และหัวใจไม่ให้โยกเหวความรักจากเขามากเกินไป เพราะถ้าเราปล่อยความรู้สึกไปตามอารมณ์แล้วละก็ ผลลัพธ์ที่ออกมาอาจจะทำให้เราเสียใจ เพราะความประมาทของเราก็เป็นได้

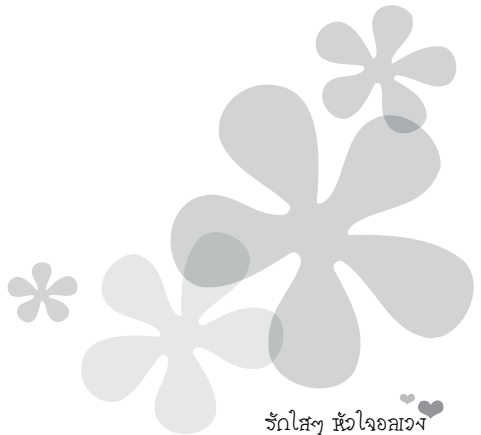
ความรักไม่ใช่จะเกิดกับคนๆ เดียว และจะจบกับคนๆ เดียว เพียงเท่านั้น ชีวิตของแต่ละคนยาวไกลนัก เราอาจจะได้พบกับคนดีๆ และคนที่ใช่เข้าสักวันหนึ่ง และสิ่งสำคัญที่ฉันควรจะทำตอนนี้ก็คือ ใช้ชีวิตที่มีอยู่ทุกวันนี้ให้คุ้มค่าที่สุด เพื่อที่วันหนึ่ง ฉันจะได้เจอกับ คนที่ใช่เข้าสักวันบ้าง

ถ้าในชีวิตของคนเรา เราสามารถที่จะกำหนดชีวิตของตัวเองได้ ก็คงจะดี สิ่งที่เราขีดเขียนแต่งแต้มมันขึ้นมาไม่ว่าจะเกิดขึ้นได้จริงหรือ เป็นเพียงแค่ความฝันก็ตาม ในชีวิตจริงอาจจะเกิดขึ้นได้หรือไม่ได้ แต่ถ้าความรักของคุณเกิดดังเช่นพวกเขาในนิยายเรื่องนี้แล้ว สิ่งที่จะถาม และตามติดตัวคุณไปก็คือ “ทำไมมันถึงซับซ้อน ยุ่งยากอย่างนี้” ทุกสิ่งทุกอย่างล้วนขึ้นอยู่กับวิจารณ์ญาณและมุมมองความคิดของแต่ละคน และอย่าลืมว่า “ชีวิตจริงยิ่งกว่านิยาย”

สวัสดีชาวโลกทุกๆ คน ดิฉันมีชื่อเสียงเรียงนามเล่นๆ ว่า น้ำพริกคะ นั้นแน่ เพราะใช่ไหมล่ะ ^_^ ฉันเป็นลูกสาวคนที่สองของครอบครัว และแน่นอนว่าฉันต้องมีพี่ ฉันมีพี่ชายหนึ่งคนชื่อว่า พี่น้ำใจ (ตอนนี้อยู่ ม.6 แล้วค่ะ) พี่น้ำใจ พี่ชายของฉันเนี่ยนะคะ ถือว่าเป็นหนุ่มฮอตของโรงเรียนก็ว่าได้ เพราะพี่แกมีสาวๆ ในฮาเริ่มเยอะมากซะเหลือเกิน เปื่อแล้วก็เปลี่ยนไปเรื่อยๆ เฮ้อ -0- ฉันละเหนื่อยใจจริงๆ แต่ก็ยังดีที่พี่น้ำใจยังรู้จักป้องกัน ฉันควรจะมีใจริเปล่านะ ที่มีพี่ชายเจ้าชู้ แต่รู้จักรับผิดชอบกับอารมณ์รักของตัวเอง

ถึงแม้ฉันจะมีความดึงดูด บ้าบอ อยู่ในตัวเองสูงมาก แต่ก็ไม่ใช่
 ว่าชีวิตของฉันจะไม่มีผู้ชายเข้ามาจีบเลยนะ ด้วยเพราะฉันเป็นคนที
 น่ารัก (แอบชมตัวเองอยู่หน่อยนะ ฮ่าๆ) หนุ่มๆ ก็เลยเข้ามาแจกขนม
 จีบฉันเยอะพอสมควรอยู่เหมือนกัน แต่ฉันไม่สนใจเท่าไรหรอกค่ะ
 เพราะพวกเขาไม่ใช่สเปคของฉัน ทุกวันนี้ฉันจึงได้แต่คุยไปเรื่อย ๆ
 เท่านั้น เพราะยังไม่พร้อมที่จะเป็นแฟนใคร แต่หวังว่าสักวันหนึ่งคงจะ
 มีละมั้งเนาะ

ถ้าในความรักของฉันมันจะมีอุปสรรคเข้ามาบ้าง จนอาจทำให้
 ฉันท้อ และไม่อยากมีความรัก หรือใครสักคนเข้ามาในชีวิต ฉันก็จะ
 พยายามอดทนและเข้มแข็ง ผ่านอุปสรรคนั้นไปให้ได้ ความรักของฉัน
 ถ้ามันจะเกิดขึ้นกับใครสักคนแล้ว ถึงคนๆ นั้นเขาจะไม่ได้เลิศเลอ
 เพอร์เฟ็คอะไรมากมาย หรือเคยทำอะไรผิดพลาดสักอย่างมาแล้วใน
 ชีวิต ฉันก็พร้อมที่จะให้โอกาสแก่เขา อย่างน้อยๆ เขาก็คือคนที่ฉันรัก
 และเข้าใจ ^_^

ใช้เลย! ล้อขอใช้เลย

เย้ ^ 0 ^ ในที่สุดโรงเรียนก็เปิดซะที ดีใจเป็นที่สุดเลย ยะฮู้!
 ^_^ หลังจากที่ฉันต้องทนอุดอู้อยู่ที่บ้านมาตลอดเป็นเวลานานเกือบ
 2 เดือนเต็ม คราวนี้ฉันก็จะได้ออกมาเปิดหูเปิดตาและพบเพื่อนใหม่ๆ
 ซักทีแล้ว เย้ๆ ดีใจ ดีใจที่สุดในรอบ 2 เดือนเต็มเลย

วันนี้เป็นวันเปิดภาคเรียนวันแรก ปีนี้ฉันก็ได้ขึ้นชั้น ม.4 แล้วละ
 ตื่นเต้นชะมัดเลย ฉันรีบตื่นตั้งแต่ไก่โห่เลยแหละ จากนั้นก็อาบน้ำ
 แต่งตัวไปโรงเรียนแต่เช้าตรู่เลยทีเดียวนะ

“ยัยน้ำพริก แกจะไปไหนตั้งแต่เช้าเนี่ย”

พื่อน้ำใจร้องทักขึ้นเมื่อเห็นฉันวิ่งลงมาจากข้างบนบ้าน

“จะไปโรงเรียนไงล่ะ พี่ชายชา”

“ตอน 6 โมงครึ่งเนี่ยนะ ๐_๐”

“อ้อ ไปก่อนล่ะนะ บ้าย บาย”

ฉันโบกมือให้พื่อน้ำใจ ก่อนจะวิ่งออกจากบ้านไปอย่างรวดเร็ว

ตอนแรกพื่อน้ำใจก็ทำหน้างนิดหน่อย แต่ก็เปลี่ยนเป็นสายหัวแทน
เมื่อดันวิ่งออกมาแล้ว

บรรยากาศในตอนเช้าๆ แบบนี้เนี่ยดีจังเลยแฮะ รถก็ไม่ค่อยติด
แกมอากาศยังเย็นสบายอีกแหนะ เอ้อ! ดีจังเลย อย่างนี้ต้องสุดลม
หายใจเข้าลึกๆ หน่อยซะแล้ว เอ้า! อีบ! ปู้ด! แฮะๆ ^ ^ สงสัยจะสุด
ลมหายใจเข้าลึกมากเกินปนะ

“น้ำพริก! น้ำพริก ทางนี้”

เอ๊ะ! เสียงนี้ฟังดูคุ้นๆ หูจังเลยแฮะ

“น้ำพริก!”

“อ๊ะ ฝ่าย ข้าว ดีใจจังเลยที่ได้เจอพวกแกนะ”

ฉันฉีกยิ้มแค้นแบบปริ ให้กับยัยฝ่ายและยัยข้าวที่เพิ่งวิ่งมา
อีกทาง ตอนนีพวกเรสามคนกำลังยืนรอรถเมล์ เพื่อที่จะไปโรงเรียน
ด้วยกันอยู่

“นี่ ฉันนึกว่าตัวเองจะมาเข้าคนเดียวแล้วซะอีกนะเนี่ย”

“ซี! พวกฉันก็ตื่นตื่นเหมือนกันนี่นา จริงมั้ยยัยข้าว”

ยัยฝ่ายว่า พร้อมกับหันไปหา ยัยข้าว เพื่อขอคำสนับสนุน

“อืม”

นี่แหละคือคำตอบที่หลุดออกมาจากปากของเธอ ถ้าวันไหนที่
ยัยข้าวพูดได้มากกว่า 10 คำละก็ วันนั้นโลกต้องวิบัติแน่ๆ -_-

“ฉันลกะลุ่มใจจริงๆ เลยอ่ะพวกแก”

“ลุ่มใจอะไรของเธออีกละหา! คุณหนูจรจัด”

“ฉันไม่ใช่หมานะยะหล่อน!”

“ก็ล้อเล่นอะ ไม่เจตตั้งใจเกือบ 2 เดือน คิดถึงจะตายแหละ”
 ยัยฝ้ายว่า พร้อมกับยิ้มออกมา ฉันละครักมันจริงๆ เลยยัยเพื่อน
 คนนี้เนี่ย

“เกิดมาไม่เคยอยู่ ม.4 ก็จะได้อยู่แล้ว กลุ่มจริงๆ ที่ต้องเกิดมา
 น่ารักอย่างนี้อะ”

“แหะ!”

“ไม่ค่อยสำคัญตัวเองไปหน่อยเลยนะ ^ ^”

“O_O”

ฉันกับยัยฝ้ายทะเล็ง อ้าปากค้าง ทำตาโต จนตาแทบถลน ไม่น่า
 เชื่อว่าจะได้ยินคำพูดแบบนี้หลุดออกมาจากปากของยัยข้าว โอว!
 โนว!

“รถมาแล้วไปกันเถอะ”

“จ้าๆ”

ฉันกับยัยฝ้าย รีบเดินตามข้าวขึ้นรถเมล์ไปทันที เมื่อรถมาจอด
 ตรงป้ายที่พวกเรายืนอยู่ ถึงแม้บางครั้งยัยข้าวจะดูขำเขิน เอ๊ย! เขินขา
 จนขื่นเฉยชาไปบ้าง แต่เธอก็เป็นเพื่อนที่รักของพวกเราเสมอ

ที่โรงเรียน

บรรยากาศตอนเช้าที่โรงเรียนเงียบผิดปกติ นั่นก็เป็นเพราะว่า
 มันยังเป็นเวลาที่เช้ามากนั่นเอง ฉัน ฝ้าย และข้าว เลือกว่าจะนั่งตรง
 ม้าหินอ่อนตัวหนึ่ง โกลัๆ กับสนามบาสเกตบอล เพื่อนั่งคุยกันเล่นถึง
 ช่วงเวลา 2 เดือนที่ไม่ได้เจอหน้ากัน ว่าเกิดอะไรขึ้นกับพวกเราบ้าง

“ปิดเทอมไปนี่ พวกเธอไปเที่ยวไหนมาบ้างรีเปล่านะ เล่าให้ฉันฟังหน่อยสิ”

ฉันเปิดบทสนทนาขึ้น เมื่อพวกเราหย่อนก้นลงนั่งเป็นที่เรียบร้อยแล้ว

“ฉันไปเยี่ยมคุณย่าที่เชียงใหม่มานะ และก็แวะไปเที่ยวสวนสัตว์เชียงใหม่มาด้วยนะ”

“ว้าว ดีจังเลย งั้นเธอก็ไปดูหมีแพนด้ามาแล้วสิ อิจจาอะ”

“ฮ่าๆๆ อย่างนี้แหละคนเค้ามีบุญวาสนา ไม่เหมือนเธอหรอกวันๆ เอาแต่อยู่บ้าน”

ยัยฝ่ายหัวเราะลั่น ก่อนจะพูดเยาะเย้ยฉันขึ้นอีก

“เออ หัวเราะได้หัวเราะไป อย่างถึงที่ฉันบ้างก็แล้วกัน”

ฉันว่าพร้อมกับสะบัดหน้าหนีอย่างงอนๆ

“อะๆ พูดเล่นแค่นี้ยกังอนแล้ว ไม่เอาว่า อย่างอนเลยนะคนสวย เขามีของมาฝากตัวเองด้วยนะ แอนแอน”

ยัยฝ่ายไม่พูดเปล่า แต่ชูตุ๊กตาลูกหมีแพนด้าสองตัวขึ้นมาด้วย

“ว้าว! น่ารักเป็นบ้าเลยอะ! ฝ่าย”

“อะ! ฉันให้เธอนะน้ำพริก และเธอด้วยข้าว ^ ^”

ฝ่ายยื่นตุ๊กตาลูกหมีแพนด้าให้กับฉันและข้าวคนละตัว ก่อนจะฉีกยิ้มจนแก้มแทบปริให้

“นี่คือของขวัญสำหรับเพื่อนที่แสนดีอย่างพวกเธอสองคนนะ ถึงมันจะไม่มีค่าเลิศเลออะไรมากมาย แต่ฉันก็ให้พวกเธอด้วยใจจริงนะเพื่อน ^ ^”

“ฝ่าย”

แล้วพวกเราสามคนก็โอบกอดกันด้วยความรักฉันเพื่อนที่ยิ่งใหญ่ และแน่นแฟ้น ตั้งแต่ฉันได้มารู้จักแล้วคบกับฝ่ายและข้าวเป็นเพื่อน ชีวิตของฉันก็ไม่เคยขาดสีสันไปเลยสักครั้ง ฉันเพิ่งจะตระหนักคำชี้แนะของพ่อกับแม่ก็วันนี้เอง การคบเพื่อนที่ดีจะทำให้ชีวิตของเรามีความสุข ^_^

“ตบ!”

“โอ๊ย! อะไรกันเนี่ย”

ฉันเอามือลูบหัวตัวเองบ่อยๆ เมื่อโดนลูกบาสเกตบอลกระเด็นใส่หัวอย่างจัง อะไรก็ไม่รู้ คนเขากำลังอินอยู่เชียว ชัดจังหวะจิงเลยนะ ฮึ่ม! -_-^

“เอ่อ ขอโทษนะครับผมไม่ได้ตั้งใจ ขอโทษจริงๆ นะครับ”

“ขอโทษ! แล้วไง ฉัน...”

“O_O”

ฉันต้องกลืนคำพูดของตัวเองลงท้องทันที เมื่อเห็นหน้าของคนที่เป็นต้นเหตุทำให้ลูกบาสลอยมาโดนหัวของฉันอย่างจัง ฉันอ้าปากค้าง ทำตาโตด้วยความตกตะลึง ยัยฝ่ายกะยัยข้าวก็เช่นเดียวกัน ผู้ชายคนนี้เขาหน้าตาดีมาก จมูกโด่ง คิ้วดกดำ ตาโตหวานเยิ้ม ริมฝีปากเรียวเล็ก หน้าเรียวยาว ผิวขาวจัด หุ่นสูงสมาร์ท สรूपแล้วหล่อมากๆ เลยพระเจ้า!

“เอ่อ ขอโทษจริงๆ นะครับ ผมไม่ได้ตั้งใจ ะ เธอ...”

เขาหยุดพูดไปชั่วขณะ ก่อนจะจ้องหน้าฉันเขม็ง แล้วเอื้อมมือ

มาเซ็ดปากให้ฉัน โอย โดนคนหล่อถูกเนื้อต้องตัว ใจจะละลาย โอ๊ยๆ
เบนขลาทิศ

“น้ำลายเธอไหลอะ!”

เพียะ! พุดอย่างนี้ตบหน้ากันเลยมัยละพี่น้อง! ฉันรีบป้อนหน้าหนี
เขาทันที จากนั้นก็รีบปาดน้ำลายของตัวเองออกจากปาก อี้! ทูเรศชะมัด

“^ ^”

จะยิ้มอะไรกันนักกันหนาหะ! ไอ้คนหน้าตาดี อายเป็นนะเพีย

“เฮ้! กำปั้นนายมัวทำอะไรอยู่วะ รอนานแล้วนะเว้ย!”

“เออ เตียวไป!”

เขา... กำปั้นตะโกนกลับไปก่อนจะหันหน้ามายิ้มให้กับฉันอีก
ครั้งหนึ่ง แล้วก้มลงไปเก็บลูกบาสขึ้นมาไว้ในอ้อมแขนของตัวเอง

“ขอโทษนะครับกับเรื่องที่เกิดขึ้นเมื่อกี้ ถ้าเราสองคนมีบุญ
วาสนาต่อกัน หวังว่าเราคงได้เจอกันอีกนะครับ Pretty girl ^ ^”

พุดจบเขาก็วิ่งจากไป เหลือทิ้งไว้แค่เพียงสายตาที่ส่งมาให้ฉัน
เหมือนมีความนัยอะไรบางอย่างแอบแฝงอยู่ในนั้น แต่ฉันก็เดาไม่ออก
ว่ามันคืออะไร ฉันจึงได้เพียงมองตามหลังเขาไปก็เห็นสนามบาสที่เคย
ว่างเปล่าเมื่อกี้ มีผู้ชายสามคนกำลังเล่นบาสอยู่ด้วยกัน ถึงฉันจะเห็น
เพื่อนของนายกำปั้นอีกสองคนในระยะไกลๆ แต่ฉันก็พอดูออกว่าสอง
คนนั้นหน้าตาดีเหมือนกัน

“Pretty girl กร๊าด >O< พุดออกมาได้ไงอะ น่ารักที่ซู้ด”

ยัยฝ้ายพุดขึ้น เมื่อนายกำปั้นเดินจากไปแล้ว

“ฉันตะลึงจนเกือบล้มหายใจแหนะ ฝ้าย

“ฉันเชื่อแก่น้ำพริก เพราะฉันกับยัยข้าวก็เป็นเหมือนกัน”

“ฮ่าๆๆ”

แล้วพวกเราสามคนก็หัวเราะออกมาพร้อมกัน นี่ไม่ใช่ครั้งแรกที่พวกเราเจอคนหล่ออย่างนายกำปั่นหรอก แต่มันพิเศษตรงที่ข้าวน้อยของเราเริ่มสนใจผู้ชายขึ้นมาเป็นครั้งแรกนี้แหละ อีอิ ^ ^

พวกเราสามคนนั่งคุยกันตามประสาได้ไม่นาน เสียงเวลาบอกให้เข้าแถวเคารพธงชาติก็ดังขึ้น เมื่อเข้าแถวเคารพธงชาติเสร็จแล้ว พวกเราก็ต้องแยกย้ายกันเข้าห้องเรียนเพื่อไปพบปะกับครูที่ปรึกษา และรู้จักเพื่อนใหม่ แต่ฉันถือว่าฉันโชคดีที่สุดเลยก็ว่าได้ เพราะอะไรนะเหรอ? ก็เพราะฉันได้อยู่ห้องเดียวกับยัยฝ้ายและยัยข้าวด้วยนะสิ ยะฮู้ ^o^ ดีใจอีกรอบ

“เจี๊ยวจ๊าวๆ จ๊อกแจ๊กๆ”

เสียงของเพื่อนๆ ในห้องกำลังคุยกันอย่างสนุกสนาน ทุกคนต่างดีใจที่ได้ทำความรู้จักกับเพื่อนใหม่ วันนี้เป็นวันเปิดเรียนวันแรก คุณครูพิทยา (ครูหนุ่มหล่อไฟแรง) ครูที่ปรึกษา จึงไม่ทำอะไรนอกจากพูดคุยทำความรู้จักกับเพื่อนๆ ในห้องเดียวกันเท่านั้น

“หวัดดีครับ Pretty girl สงสัยเราสองคนจะมีบุญวาสนาต่อกันจริงๆ เราสองคนถึงได้มาพบกันอีกครั้ง ^ ^”

“นาย! OoO”

ฉันอ้าปากค้าง ตะลึงที่เห็นหน้าบุคคลผู้มาเยือนทันที โลกนี้ช่างกลมจริงๆ เลย ฉันไม่นึกไม่ฝันเลยว่าจะได้เจอเขาอีก ที่สำคัญเขายังอยู่ห้องเดียวกับฉันอีกตั้งหากแหนะ

“ดีใจมากนะครับที่ Pretty girl จำผมได้ ผมชื่อกำปັນครับ ผมออกจะเป็นผู้ชายแสนจะธรรมดาตามากคนหนึ่ง หน้าตาอาจจะไม่หล่อเหลาเอาการเหมือนดาราดาราเกาหลี แต่วันนี้ผมมีความจริงใจมาฝากคุณ เต็มกระเป่าเลยนะครับ ถ้าไม่รังเกียจช่วยรับมันไปด้วยนะครับ ^ ^”

พูดแล้วยิ้มอย่างนี้ แถมสายตายังมีประกายวิบวับอีกด้วย คนยิ้มไม่รู้ตัวรียังไงนะว่ามันทำให้ตัวเองดูน่ารักมากขนาดไหน

“แล้วนี่เพื่อนของผมอีกสองคนครับ เอกกับตัน”

“หวัดดีครับ Pretty girl ดีใจจังเลยครับที่ได้เจอคนน่ารักอย่างพวกคุณอีก จากนั้นไปพวกเราก็จะได้เรียนอยู่ห้องเดียวกันแล้ว ยังไงก็ช่วยชี้แนะด้วยนะครับ”

นายคนที่ชื่อเอกพูดขึ้น พร้อมกับโค้งตัวให้กับพวกฉันสามคน แต่ดูเหมือนเขาจะแอบส่งสายตาดาวานซึ่งให้ข้าวด้วยนะ (ฉันแอบเห็น) ส่วนนายคนที่ชื่อตันอะไรนั่นไม่พูดอะไรออกมาสักคำ แถมยังทำท่าทางเฉยชาให้อีกต่างหาก พิลึกคนจริงๆ เลย

“แล้วพวกคุณล่ะครับ ชื่ออะไรกันบ้าง ไม่คิดจะแนะนำตัวให้พวกผมรู้บ้างหรือครับ ใจร้ายจัง”

“อ๊ะ เอ่อ...”

ฉันพูดตะกุกตะกักเพราะความตื่นเต้น ยัยฝ่ายเตะขาฉันหนึ่งที่เป็นการกระตุ้น ฉันจึงรวบรวมสติที่มีอยู่ทั้งหมดแล้วพูดออกไป

“เอ่อ ฉันชื่อน้ำพริกนะ ส่วนเพื่อนฉันอีกสองคน คนนี้ชื่อฝ่ายและคนนั้นชื่อข้าวเจ้า”

ฉันว่าพร้อมกับชี้ไปที่ยัยฝ่ายกับยัยข้าวที่นั่งเคลิ้มกับใบหน้าอัน

หล่อเหลาของผู้ชายสามคนนั้น ตาแทบจะกลนออกมาอยู่แล้ว เอ้อ!
เพื่อนฉันเนี่ยนะ

“ช่างเป็นวาสนาของพวกผมมากเลยนะครับที่ได้มารู้จัก Pretty girl ถึงสามคน ที่สำคัญต้องขอบคุณพรหมลิขิตที่บันดาลให้พวกเราได้มาพบเจอกัน ช่างเป็นวันเวลาที่ดีมากเลยนะครับ”

“พวกเราก้เช่นกันค่ะ”

แล้วพวกเราก้ยิ้มให้กันอย่างมีความสุข ท่ามกลางสายตาที่
อิจฉาของเพื่อนผู้หญิงในห้องเดียวกัน

นับว่าเปิดเรียนได้สวยเลยทีเดียว เพราะวันนี้ทั้งวันฉัน ฝ่ายและ
ข้าวนั่งคุยกับนายกำปั้นแทบทั้งวันเลยก็ว่าได้ ในเวลาแค่วันเดียวไม่น่า
เชื่อแะว่าพวกเราจะสนิทกันได้เร็วขนาดนี้ แต่ที่น่าแปลกหน้อยก็
คงจะเป็นต้นนี้แหละ เพราะตั้งแต่เข้ามาฉันก็ไม่เห็นเขาจะพูดคุยกับ
ใครเลย แถมยังทำหน้าที่เหมือนเป็อโลก ตอนที่กำปั้นกับเอกคุยกับพวก
ฉันอีกต่างหาก เป็นอะไรที่ฉันงงมากเลย

มุมมองของสามหนุ่ม

วันนี้พวกผมสามคนเพื่อนซี้ กำปั้น (ผม) เอก ต้น ไปโรงเรียน
กันตั้งแต่เช้า แต่พอไปถึงโรงเรียนผมกับเพื่อนก็ได้พบกับเรื่องน่า
ตื่นเต้น เมื่อพวกผมเห็นผู้หญิงหน้าตาน่ารักสามคนกำลังนั่งคุยกันอยู่
ที่ม้าหินอ่อนใกล้สนามบาสอย่างสนุกสนาน วันนี้ไม่เสียแรงเปล่า
ที่พวกผมสามคนมาโรงเรียนแต่เช้าและได้มาพบนางฟ้าบนดินอย่าง
พวกเธอ สงสัยจะเป็นคนบนฟ้าลิขิตเรื่องราวให้มันเป็นอย่างนี้มั้ง ออิ

(แอบน้ำเน่า) และโดยเฉพาะคนที่ยิ้มน่ารักคนนั้น โดนใจผมจัง ^_^

“เฮ้ย กำปั้นนั่นมันคนหรือนางฟ้าวะ! น่ารักเป็นบ้าเลยอะ ชอบๆ ้วย”

ไอ้เอก หนุ่มหล่อ เพลย์บอย อารมณ์ดี ชี้เล่น ร้องขึ้นอย่างดีใจ เมื่อเจอผู้หญิงแถมยังน่ารักอีกต่างหาก งานนี้ผมว่ามั่นไม่ปล่อยให้ หลุดมือไปง่ายๆ แน่

“ฉันชอบคนยิ้มเก่งคนนั้นวะ แล้วแกละ”

“ผู้หญิงหน้าตาไร้อารมณ์ แต่น่ารักคนนั้นไง ทำทนายฉันดีวะ”

“งั้นเราจะอยู่เฉยทำไมกันล่ะ ^_^”

ผมกับเอกยิ้มให้กันอย่างคนรู้ใจ ปิดเทอมไปนานตั้งเกือบ 2 เดือนเต็มจะได้ทำอะไรที่มันทำทนายหน่อยก็วันนี้แหละ ฮึๆ (กำลัง คึกคะนองเต็มที่)

“เมื่อไหร่พวกนายสองคนจะเลิกเห็นผู้หญิงเป็นของเล่นซะทีวะ กำปั้น เอก”

ไอ้ตัน บุคคลผู้ยินยอมชี้ฟันตัวเองอยู่นานพูดขึ้นเมื่อเห็นพวกผม เริ่มแผนการอันชั่วร้ายของตัวเอง

“จนกว่าจะเจอคนที่ใช้นั้นแหละวะตัน”

เอกพูดขึ้น ผมจึงพูดเสริมต่อว่า

“ชีวิตยังอีกยาวไกล เพราะเรา...”

ผมเว้นวรรคพูด เพื่อให้เอกมันพูดต่อ เพราะมันเชี่ยวชาญมากกว่าผม คบผู้หญิงไปเรื่อย แต่ผมก็ไม่เคยเรื่องอย่างว่าหรอกนะ ไม่เหมือนเอกมันทรอกเชี่ยวชาญระดับเซียนแล้วมั้งนั่น

“เพราะเรามีถุงยางอนามัย กลิ่นสตรอเบอร์รี่ยังไงละ ะชะชะ ฮ่า มันคืออุปกรณ์ป้องกันโรค ระหว่างที่เรากำลังเรีงรักใจ เจ้าต้นน้อย เอ้ย ฮ่าๆ”

ผมแทบจะกลั้นหัวเราะเอาไว้ไม่ไหว เมื่อเห็นท่าตลกๆ ของ เอกมัน ตอนชูถุงยางอนามัยขึ้นมา ส่วนต้นเมื่อเห็นเอกทำอย่างนั้นก็ได้แต่ส่ายหน้าไปมา และไม่พูดอะไรขึ้นมาอีก จากนั้นพวกเราสามคนก็เริ่มเล่นบาสกัน จนกระทั่ง

“เฮ้ย กำปั้น เอาตอนนี้เลยอะ กำลังกอดกันกลมเขียว อิจฉวะ! ทนดูไม่ไหวแล้วโว้ย”

จู่ๆ เอกก็โวยวายขึ้น ผมจึงหันไปดูที่ต้นเหตุ ที่แท้ก็เป็นเพราะสามสาวสุดน่ารักกำลังกอดกันอยู่นั่นเอง อย่าว้าแต่แกล่ยกเอก ฉันทก็อิจฉวะ

“ฉันทก็อิจฉวะ พี่ว ว ว”

ผมพูดขึ้นพร้อมกับขว้างลูกบาสออกไปเต็มแรง

“ตบ!”

เสียงลูกบาสดังขึ้น เมื่อโดนหัวของสาวน้อยยิ้มสวยเข้าอย่างจัง อูย! สงสัยจะเจ็บน่าดู แต่ผมจำเป็นต้องทำ ได้โปรดให้อภัยผมด้วยนะ คนน่ารักครับ -_-

“โอ๊ย อะไรกันเนี่ย”

เธอผละออกจากอ้อมกอดของเพื่อนทั้งสอง พร้อมกับร้องเสียงดังขึ้น ก่อนจะเอามือลูบหัวตัวเองบ่อยๆ

“เอ่อ ขอโทษนะครับผมไม่ได้ตั้งใจ ขอโทษจริงๆ นะครับ”

ผมวิ่งเข้าไปหาเธอ ก่อนจะพูดคำว่าขอโทษเข้าไปเข้ามา จากใจจริง (รีเปลา?)

“ขอโทษ! แล้วไงฉัน...”

เธอตั่งท่าจะตำผมเป็นชุดเลยละ แต่แล้วเธอก็เปลี่ยนมาทำตาโต อ้าปากค้าง ทำหน้าอินโนเซนส์ที่ใส่ผมแทนซะงั้น

“เออ ขอโทษจริงๆ นะครับ ผมไม่ได้ตั้งใจ ะ เธอ...”

ผมหยุดพูดไปชั่วขณะ แล้วเอื้อมมือไปเช็ดปากให้เธอ โอ๊ย ปากเธอจิ้มลิ้มน่ารักจัง แก้มก็ใสอมชมพู ตายังบ้องแบ้วอีกต่างหาก ผู้หญิงอะไรก็ไม่รู้โคตรใจผมจัง ^ ^

“น้ำลายเธอไหลอะ”

เพียะ! ผมอยากตบหน้าตัวเองสักพันครั้ง ทำไมต้องพูดอย่างนี้ออกไปด้วยนะ ดุชิ เธออายุจนเป็นหน้าหน้าหนีผมเลยอะนั่น

“^ ^”

ผมทำอะไรไปมากกว่านี้ไม่ได้อีกแล้ว นอกจากยิ้มให้เธอ ถึงแม้ผมจะเคยเจอเคยคบกับผู้หญิงหน้าตาน่ารักอย่างเธอมาแล้วหลายคน แต่ผมก็ไม่เคยใจเต้นโครมครามเหมือนครั้งนี้ ต่อหน้าผู้หญิงน่ารักคนนี้อย่างไรมาก่อนเลย นี่ ผมตกหลุมรักเธอ ตั้งแต่แรกเจอเลยเธอเนี่ย ใจ๋มายก็อด

“เฮ้! กำปั้นนายมัวทำอะไรอยู่วะ รอนานแล้วนะเว้ย!”

“เออ...เดี๋ยวไป”

ผมหันออกไปตะโกนบอกไอ้เอก ซึ่งยืนหัวเสียอยู่ โธ่เอ๊ย! ไอ้บ้า ทำเป็นใจร้อนไปได้ ลองแกมาเป็นฉัน แล้วยืนรอตรงนี้บ้างสิวะ

แล้วแกจะทำอะไรไม่ถูกเลย

“ขอโทษนะครับกับเรื่องที่เกิดขึ้นเมื่อกี้ ถ้าเราสองคนมีบุญวาสนาต่อกัน หวังว่าเราคงได้เจอกันอีกนะครับ Pretty girl ^ ^”

พูดจบ ผมก็ยิ้มให้เธอพร้อมกับส่งสายตาเป็นประกายวิบวับให้เธอด้วย ก่อนจะก้มลงเก็บลูกบาสขึ้นมาไว้ในอ้อมแขนของตัวเอง แล้วก็รีบวิ่งกลับไปที่สนามบาสทันที หวังว่าเธอคงพอจะรู้ณะว่าลึกๆ ในหัวใจของผมตอนนี้ต้องการให้เธอเข้ามาจับจอง

“เป็นไงบ้างวะกำปั้น”

ไอ้เอกทำหน้าที่ตาระรินทันทีเมื่อผมวิ่งมาถึง

“เป็นไงจั้นเหอวะ ป้าป!”

“อ๊วย แกตบหัวฉันทำไมวะ ไอ้บ้ากำปั้น ฉันทำอะไรผิดนักหนา แกถึงได้ทำร้ายฉันถึงอย่างนี้นะ ฮือ T_T”

“แกไม่ต้องมาทำหน้าอย่างนี้ใส่ฉันเลยนะเว้ย ก็เพราะแกนะแหละรีบเรียกฉันกลับมา ฉันก็เลยไม่ได้ถามชื่อของพวกเธอเลยอะ”

“อ้าว จั้นเหอ โทษทีวะเพื่อน แ่ๆๆ”

เอกว่าพร้อมกับหัวเราะ แ่ๆๆ แบบฉบับหนุ่มขี้เล่นของมัน ก็เพราะเป็นแบบนี้ไง สาวๆ ถึงได้หลงรักมันหัวปักหัวปำ

“ก็ดีแล้วนี่ พวกเธอจะได้ไม่ตกเป็นเหยื่อของพวกนายสองคน”

“หุบปากไปเลยไอ้ต้น”

ผมกับเอกตะโกนขึ้นพร้อมกัน ไอ้ต้นทำหน้าที่แบ่เล็กน้อย ก่อนจะหันไปโยนลูกบาสใส่ห่วง อันที่จริงมันก็หน้าตาดีนะ หลึงก็มาชอบกันเยอะ แต่มันก็ไม่เคยสนใจใครเลย เพราะอะไร? อันนี้ผมก็ไม่เข้าใจ

เหมือนกัน แต่ผมซึกจะรู้สึกว่ามันแปลกๆ ไปยังไงก็ไม่รู้สึก

“เออ กำปั้นเมื่อกี้เป็นยังไงบ้างวะ เห็นแกยืนคุยกับพวกเธอตั้งนานแหงนะ เล่าให้ฉันฟังหน่อยดิอยากรู้ๆ”

เอกทำหน้าที่อ่อนวอนเหมือนกับเด็กสองขวบที่ไม่ปาน พร้อมกับนั่งเอาหน้ามาซบที่ไหล่ผมอีก จ๊กกะจี้ชะมัด

“เฮ้ย แกพอเลยนะเอก ฉันจ๊กกะจี้วะ อย่ามาทำแบบนี้กับฉันนะเว้ย ขนลุกวะ”

“ฮ่าๆๆ ฉันก็นึกว่าแกจะชอบซะอีก”

“บ้ารึไร ฉันชอบผู้หญิง ผู้หญิงแท้ๆ ยิ่งน่ารักก็ยิ่งดี ฉันไม่ชอบเพศเดียวกันหรอก เฮ้ย ออกไป!!”

ผมว่า พร้อมกับผลักหัวไอ้เอกมันด้วย

“แค่ๆๆ แกรังเกียจชายรักชาย หญิงรักหญิงมากขนาดนั้นเลยหรอวะ กำปั้น”

จู่ๆ ตันก็ละจากการเล่นบาส ไอ้แค่ๆๆ สองสามที แล้วหันมาพูดกับผม

“ฉันเปล่านะเว้ยต้น ฉันไม่เคยรังเกียจพวกเขาเลย ที่สำคัญฉันยังนับถือเขาอีกต่างหาก ฉันเคารพ ยอมรับในสิ่งที่พวกเขาเป็น และทำเสมอ เพราะพวกเขาก็เป็นคนและมีหัวใจเหมือนกัน ฉันมีความรักได้ เขาก็มีได้เหมือนกันนี่นา ทำไมแกถึงคิดว่าฉันรังเกียจพวกเขาอะ ต้น!”

ผมมองหน้าไอ้ต้นอย่างหาเรื่อง ผมไม่ใช่คนแบบนั้นสักหน่อย ทำไมต้นมันต้องชวนผมทะเลาะกับมันเพราะเรื่องแบบนี้ด้วย ผมไม่เข้าใจ และเมื่อผมสังเกตเห็นสีหน้ามันแล้ว ผมก็ยิ่งสงสัยว่าทำไมมัน

ต้องทำหน้าที่เศรษฐาคนนั้น มันซ้กจะแปลกแล้วนะ โยัย ยิ่งคิดก็ยิ่งปวดหัวครับ

“งั้นเหอ ถ้าวันหนึ่งมีผู้ชยามาชอบแกล้งวะ แกจะทำยั้งไง ฉันอยากรู้นัก”

“ถ้าเป็นแบบนั้นก็ตีนะสิ จริงมียะเอะ”

“เออ จริง!”

แล้วพวกผมสามคนก็หัวเราะออกมาอย่างสนุกสนาน ถ้าเกิดมีผู้ชยามาชอบผมจริงๆ นะ ผมก็จะบอกเขาไปว่าเราเป็นเพื่อนกันดีกว่าที่ทำอย่างนี้ไม่ใช่เพราะผมรังเกียจเขาหรอกนะครับ แต่เพราะผมรู้สึกกับเขาได้แค่นั้นจริงๆ

ผมยังไม่ทันได้เล่าให้เอกมันฟังเลย เสียงสัญญาณเข้าแถวก็ดังขึ้น พวกผมจึงต้องไปเข้าแถว หลังจากนั้นก็ค่อยเล่าเรื่องต่างๆ ให้เอกมันฟัง และพอพวกผมได้แยกไปเข้าห้องเรียน ผมก็ตีใจแทบเต้น เพราะผมดันได้อยู่ห้องเดียวกับสามสาวสุดน่ารักนั่นยังงิละ ยะฮู้ ^o^ ตีใจเป็นบ้าเลย

ผมนี่อยากจะขอบคุณคุณครู ที่จัดให้พวกผมอยู่ห้องเดียวกับพวกเธอจริงๆ เลย และผมนี่ก็อยากจะขอบคุณครูที่ปรึกษาจริงๆ ที่วันนี้ให้พวกผมทำความรู้จักกับเพื่อนใหม่ในห้อง วันนี้ผมมีความสุขมากที่ได้แนะนำตัวกับพวกเธออย่างเป็นทางการ น้ำพริก ชื่อของเธอยังดังก้องในใจของผมอยู่ตลอดเวลา

“ฉันคิดว่าอีกไม่นาน เสื่ออย่างฉันอาจจะสิ้นลายก็ได้ เพราะฉันรู้สึกว้าวไม่เหมือนผู้หญิงที่ฉันเคยพบเจอมาก่อนเลยวะกำปั้น สดใส

น่ารัก ไม่มีพิษมีภัยกับใคร นี่แหละคือเสน่ห์ของเธอที่ฉันชอบ โอ๊ย
ข้าวจำ I love you”

“ฉันก็คิดว่า ฉันอาจจะเปลี่ยนนิสัยเลิกเจ้าชู้ก็ได้เหมือนกันวะ
ถ้าน่ารักคือผู้หญิงที่แสนดีและน่ารักคนนั้น ที่ฉันกำลังตามหาอยู่
น่ารักจำ เธอทำให้ฉันรักเธอก่อนไม่อาจถอน... ร้องต่อไม่ได้แล้ววะ”

“ฮ่าๆๆๆ”

แล้วผมกับเอกก็หัวเราะออกมาพร้อมกัน ส่วนไอ้ต้น ดูเหมือน
ว่ามันมีเรื่องอะไรให้คิดอยู่ก็ไม่รู้ ทำท่าเหมือนกับคนกำลังมีแผนการ
อะไรสักอย่างอยู่ในใจอย่างนั้นแหละ

วันนี้ผมมีความสุขจังเลยครับที่ได้มาโรงเรียน นอกจากจะได้
เพื่อนใหม่แล้ว ผมยังได้เจอผู้หญิงในฝันของผมอีกแหละ เธอทั้งน่ารัก
และอัธยาศัยดี เข้ากับคนอื่นได้ง่ายมาก เวลาผมได้คุยกับเธอแล้ว ผม
รู้สึกมีความสุข และผ่อนคลายมากจริงๆ เลยนะครับ ผู้หญิงสวย
น่ารักกว่านี้ผมก็เคยเจอมาแล้ว แต่กับคนนี่เธอมีอะไรที่ผมชอบไม่
เหมือนคนอื่น จะว่าเธอพิเศษตรงไหน ก็นี่ล่ะครับ ความเป็นธรรมชาติ
ของเธอ ไม่ได้เสแสร้งหรือแกล้งทำเพื่อเอาใจใคร

รักแท้... ยังไง

1 เดือนผ่านไปไวเหมือนโกหก

ตั้งแต่เปิดเรียนมาวันนี้ก็ครบ 1 เดือนแล้วสินะ ฉันรู้สึกว่ามันไฉะเหลือเกิน เรื่องราวต่างๆ ที่มันเกิดขึ้นกับฉันและพวกเพื่อนๆ มันก็ดูจะผ่านไปอย่างรวดเร็วซะจริงๆ ตั้งแต่เปิดเรียนมาและได้รู้จักนาย กำป๋ันกับพวกเพื่อนๆ ด้วยแล้ว ชีวิตของฉันก็ดูเหมือนจะสนุกและมีรสชาติมากกว่าแต่ก่อนมาก ที่สำคัญ เวลาที่ฉันได้อยู่ใกล้หมอนั้น ฉันก็รู้สึกมีความสุขอย่างบอกไม่ถูกเลย

วันนี้ฉันตื่นแต่เช้าเช่นเคย แต่ก่อนจะไปโรงเรียนนั้น ฉันก็ต้องลงไปทานข้าวเช้าตามที่แม่บอกไว้ซะก่อน เพราะไม่อย่างนั้นโรคกระเพาะอาหารได้ถามหาฉันแน่

“เป็นไงบ้างจ๊ะ น้องสาวสุดสวยของพี่ ไปโรงเรียนสนุกไหม”

พี่น้ำใจเอ่ยทักฉันขึ้น เมื่อฉันเดินลงมาทานข้าวเช้า

“ก็โอเคนะ เพื่อนใหม่น่ารักดี แล้วพี่ละหลูกเด็กใหม่ได้กี่คนแล้วละ”

“เฮ้ย พุดอย่างนี้ก็ไม่ถูกนะจะคุณน้องสาวขา พี่ไม่ใช่พวกผู้ชายแบบนั้นสักหน่อยนะ”

“อ้อเธอค่ะ พี่จะบอกว่าตัวเองเป็นคนรักสนุกนั่นสิ”

“ก็ไม่เชิง”

พีน้ำใจพุดพร้อมกับยกไหล่ไปด้วย ฉันทละหมั่นไส้หนัก ฉันทนั่งลงตรงเก้าอี้ข้างๆ กับพีน้ำใจ ก่อนจะสวาปามอาหารตรงหน้าอย่างเอร็ดอร่อย ฝีมือของคุณแม่ที่สุดๆ ไปเลยแฮะ มีน้ำละคุณพ่อถึงได้กลับมาทานข้าวเย็นที่บ้านทุกวันเลย

“พีน้ำใจ ฉันทขอถามอะไรพี่สักอย่างหน่อยได้มั๊ย”

ฉันทพุดขึ้น ทั้งๆ ที่อาหารยังเต็มปากอยู่เลย

“น้ำพริกเคี้ยวอาหารให้หมดก่อนแล้วค่อยพุดก็ได้หรือลูกเตี้ยก็ติดคอหรือจ๊ะ”

แม่ถือถาดอาหารออกมาจากในครัว โดยมีลูกมืออย่างคุณพ่อถือถาดอาหารอื่นๆ ตามมาด้วย

“ขอโทษค่ะแม่ พอดีหนูรีบไปหน่อย แฮ่ๆๆๆ”

“ว่าแต่...น้ำพริกมีอะไรจะถามพีน้ำใจเค้าเธอจ๊ะ ดูท่าจะสำคัญมากเลยนะ ถึงได้ถามตอนกินข้าวเนี่ย”

แม้ว่าพร้อมทั้งวางถาดอาหารลงบนโต๊ะ ก่อนจะนั่งลงข้างๆ ฉันทอีกด้าน ส่วนคุณพ่อก็เช่นกัน

“เปล่าค่ะ ไม่มีอะไร ^_^”

“โกหก เมื่อกี้ยังบอกว่ามีเรื่องจะถามพียู่เลยนี่นา”

“ฮะ! แล้วไง ก็ตอนนี้ไม่มีอะไรจะถามแล้วนี่”

“ก็แสบอกว่า...”

“เอาละเอาละ สองพี่น้องอย่าเพิ่งทะเลาะกันเลยนะ เดี่ยวข้าจะติดคอเอาซะเปล่าๆ ถ้าน้ำพริกยังไม่พร้อมที่จะบอก น้ำใจก็อย่าไปเข้าขี้น้องเลยนะ แต่ถ้าน้ำพริกอยากจะบอกเมื่อไหร่ ทุกคนก็พร้อมที่จะรับฟังนะ รุ้ม้ย”

“คะแม่ @_^”

แล้วพวกเราสี่คน พ่อแม่ลูกก็สวาปามอาหารตรงหน้าอย่างเอร็ดอร่อย นี่ละน้ำ ที่เขาวากันว่า พื้นฐานครอบครัวดีชีวิตก็เป็นสุข แต่บางคนครอบครัวจะอบอุ่นก็ยังทำตัวเกรง ผิดกับบางคน แม้ครอบครัวจะไม่อบอุ่น แต่เขาก็ยังทำตัวเป็นคนดีไม่ก่อปัญหาให้ใครเดือดร้อน นั่นก็เป็นเพราะคนเราสามารถเลือกที่จะเป็น และกำหนดเส้นทางชีวิตของตนเองได้ยังไงละ

“ไปโรงเรียนแล้วนะคะคุณพ่อ คุณแม่ สวัสดีค่ะ”

หลังจากทานข้าวอิ่มแล้ว ฉันกับพี่น้องน้ำใจก็ยกมือไหว้พ่อกับแม่ก่อนไปโรงเรียน

“จ้าลูก โชคดีนะ”

ณ ห้องเรียน

“ฮ้าว!”

นี่คือเสียงหวานนอนของฉันครั้งที่ 188 เพราะอะไรนะเหรอ? ก็เพราะคุณครูสอนได้น่าเบื่อมากเลยนะสิ ฉันว่าคุณครูควรปรับวิธีสอนให้มีเทคนิคใหม่ๆ มาบ้างนะ นักเรียนจะได้ตั้งใจเรียนมากกว่านี้

อย่างน้อยก็ฉันนี่แหละ

ตื๊ดตืดตืดตืด ตื๊ดตืดตืดตืด

โอ๊ะ! เสียงอะไรดังอยู่ในกระเป๋ากระโปรงนักเรียนของฉันเนี่ย
กวนอารมณ์นอนที่สุดเลย ฮู้ว!

ฉันขี้ตาตัวเองเล็กน้อย ก่อนจะเอามือล้วงเข้าไปในกระเป๋า
กระโปรง เพื่อหยิบโทรศัพท์ออกมาดู และแล้วก็พบว่า

“mms เข้าหรอเนี่ย ข้อความเสียงอีกต่างหาก แล้วใครส่งมา
ละ เบอร์ก็ไม่คุ้นชะด้วยสิ”

ฉันนั่งพิจารณาดูเบอร์ที่ส่ง mms มาให้ พลังนึกไปด้วยว่าน่า
จะเป็นเบอร์ใคร แต่นึกยังไงก็นึกไม่ออก ฉันก็เลยตัดสินใจจะเอาไป
เปิดให้ฝ่ายกับข้าวฟังด้วย หลังจากที่เรียนวิชานี้เสร็จแล้ว

ช่วงเวลาตอนเปลี่ยนคาบเรียน ฉันตัดสินใจเอาคลิปเสียงที่ได้มา
เปิดให้ฝ่ายกับข้าวฟังด้วย โดยที่พวกเราแอบฟังกันอย่างลับๆ หลัง
ห้องเรียน พอได้ฟังจบพวกเราถึงกับจะช็อคเลยก็ว่าได้ ไม่น่าเชื่อแะ
ว่าคนที่คิดว่าจะเป็นเพื่อนที่ดีต่อกัน ทำไมถึงทำกันได้ขนาดนี้ จะ
หลอกกันอย่างนั้นหรอ เซอะ! ฝันไปเหอะ แต่ที่น่าแปลกไปกว่านั้น พอ
ฉันจะโทรกลับไปยังเบอร์ที่ส่ง mms มาให้ก็ปรากฏว่า เบอร์นั้นติดต่อ
ไม่ได้ ถึงฉันจะไม่รู้ว่าคนที่ส่ง mms มาให้ เป็นใครและต้องการอะไร
แต่ก็ขบใจละกันที่อุตส่าห์บอกให้พวกฉันรู้ตัวไว้

“ปอก!”

“หือ ๐_๐”

ฉันนั่ง (หรือหมอบกันแน) เรียนอยู่ดีๆ กระดาษย์บู้ยี้ก้ออน

กลมๆ ก้อนหนึ่งก็ถูกขว้างตกลงมาอยู่ตรงหน้า ฉันหันซ้ายหันขวาก็ไม่เห็นที่มาของมัน แต่ก็เห็นข้าวได้เหมือนกัน ส่วนยัยฝ้ายรายนั้นขึ้นไปเฝ้าพระอินทร์ตั้งนานแล้วละ

ฉันตัดสินใจคลีกระดาศนั้นออกอ่าน แต่ก็พบกับบทกลอนบทหนึ่งในกระดาศนี้ซึ่งเขียนไว้ว่า

“เปรียบเธอดังดอกไม้งาม ชายใดพบเจอเป็นต้องหลงรัก
ตัวข้าเองก็พึงจะประจักษ์ หลงรักเธอเข้าเต็มหัวใจ”

^^กำปั้น^^

พออ่านจบอาหารที่ฉันสวาปามเข้าไปเมื่อเช้านี้ก็แทบจะออกมาจากปากเหมือนเดิม น้ำเน่ามาก คนอะไรหน้าตาที่ดีอยู่หรือ แต่ไม่ยักรู้แะว่าจะทำอะไรได้เปลี่ยนขนาดนี้ และถ้าเป็นก่อนหน้าที่ฉันจะได้ฟังคลิปเสียงล่ะก็ ฉันอาจจะดีใจก็ได้ที่ได้รับบทกลอนบทนี้ แต่นี่ฉันรู้แล้วว่านี่นาว่าเขาแค่จะมาหลอก

ฉันหันไปหาอัยข้าวบ้าง ก็พบว่าอัยคนนั้นก็ไม่ว่าอะไรจากฉันเลย มีหน้าซ้ำเธอยังปากกระดาศกลับคืนใส่หน้านายเอคนนั้นก็กลับอีกซะด้วยซ้ำ โหดร้ายมาก = _ =

กำปั้น กับเอกมีที่ท่าตะลึงเล็กน้อย ที่ฉันกับข้าวไม่มีปฏิกิริยาพอใจเลยสักนิด มีหน้าซ้ำยังโยนกระดาศบอกรักของพวกเขาทิ้งอีก และดูเหมือนว่าการกระทำของฉันกับข้าว จะทำให้ต้นพ้อใจอยู่ลึกๆ นะ เพราะฉันแอบเห็นหมอนั้นยิ้มอย่างสะใจด้วย ทำไม? อันนี้ฉันก็ไม่รู้เหมือนกัน

“ออด!”

เสียงเวลาหมดคาบเรียน พักทานข้าวตังขึ้นราวกับเสียงสวรรค์ เพื่อนๆ ในห้องเริ่มทยอยออกจากห้องไปเรื่อยๆ จนเหลือแค่ฉัน ฝ่ายและข้าว พวกเราสามคนจึงค่อยเดินออกไป แต่พอเดินมาถึงหน้าประตูห้องเท่านั้นแหละ พวกเราก็ต้องชะงักเมื่อเจอกับบุคคลไม่ประสงค์จะพบหน้า

“น้ำพริกกับเพื่อนๆ จะไปทานข้าวเหรอครับ ถ้าไม่รังเกียจขอพวกเราสามคนไปด้วยได้ไหมเอ่ย”

กำปั่น เอก และต้น เดินออกมาจากข้างประตูที่พวกเขายืนแอบอยู่ ก่อนจะเดินเข้ามาขวางประตูพวกฉันเอาไว้ ทำความผิดไฉนยังมีหน้ามายั้มระรินอยู่อีกเหอเนี่ย คารวะพวกนี้จริงๆ เลย

“หลีกไปนะ พวกเราจะไปกินข้าว พวกเราไม่คุยกับคนนิสัยไม่ดี ไม่มีความจริงใจ อย่างพวกนายเหรอ กซิ!”

ฉันพูดขึ้น พร้อมกับจะเดินหลีกจากพวกเขาไป แต่กำปั่นก็ดึงแขนของฉันเอาไว้ซะก่อน

“น้ำพริกพูดอย่างนี้หมายความว่ายังไงอะ กำปั่นไม่เข้าใจ น้ำพริกกับเพื่อนเข้าใจอะไรกำปั่นกับเพื่อนมิตรีเปล่าครับ”

กำปั่นพูดด้วยน้ำเสียงอ่อนๆ แววตาเจือไปด้วยความอ่อนหวาน แกมขอร้อง แต่เซอะ อย่ามาใช้มารยาผู้ชายเจ้าเล่ห์กับฉันและเพื่อนซะให้ยากเลย พวกเราไม่หลงกลพวกนายเหรอ

“ฉันไม่มีอะไรจะพูดกับนาย ปล่อยแขนฉันเดี๋ยวนี้ละ นายกำปั่นไอ้ผู้ชายมารัก”

คำพูดของฉันทำเอานายกำปั่นถึงกับอึ้งไปเลยทีเดียว เขาทำ

สีหน้าไม่ถูก ก่อนจะก้มหน้าลงหลบสายตาของฉัน เป็นไงล่ะ ฉันพูด
 แหงใจคำล่ะสิ ฉันพูดความจริงโช่มัย กำป็นทำโมนายไม่แก้ตัวละ ฉัน
 อยากฟังคำอธิบายจากปากนายนะ ถึงฉันจะได้ฟังคลิปเสียงนั้นจริง
 แต่ฉันก็อยากฟังเรื่องราวทั้งหมดจากนายอยู่นะ แต่ทำไมนายไม่พูดละ
 กำป็น!

“นี่พวกเธอพูดเรื่องอะไรกันเนี่ย ฉันลงงไปหมดแล้วนะ”

เอกไวยขึ้น พร้อมกับเกาหัวตัวเองเหมือนเด็กไร้เดียงสาไปด้วย
 ขอโทษนะที่ฉันล่วงรู้ถึงแผนการอันชั่วร้ายของนายหมดแล้วนะ มุขนี้
 ใช่มิได้ผลหรอก

“นายแน่ใจหรือเอก ว่าตัวเองไม่รู้เรื่องอะไร”

ฝ่ายเป็นคนเสริมขึ้น กำป็นกับเอกมองหน้ากันเล็กน้อยไปมา ฉัน
 จึงฉวยโอกาสนี้สะบัดแขนตัวเองให้หลุดพ้นจากการเกาะกุม ในเมื่อ
 คนที่ฉันอยากให้พูดกลับไม่พูดอะไรออกมา ฉันก็ไม่มีอะไรจะพูดกับ
 เขาเหมือนกัน

“พวกเธอรู้...”

“ใช่พวกเราารู้ว่าพวกนายคิดจะหลอกพวกเรา ถึงพวกนายจะ
 เป็นผู้ขายเจ้าชู้เคยมีประสบการณ์เรื่องอย่างว่ามามาก แต่พวกเราก็ไม่
 เคยคิดจะรังเกียจพวกนายเลย แต่พวกเราเสียใจที่พวกนายคิดจะหลอก
 พวกเรา โดยเฉพาะน้ำพริกกับข้าว พวกเราผิดหวังมากที่รู้ว่าพวกนาย
 เป็นคนอย่างนี้ ฉะนั้นก็อย่ามายุ่งกับพวกเราอีกเลยนะ”

ฝ่ายพูดร้ายชะยวาก่อนจะผลึกอกกำป็นที่กำลังเฝ้าอยู่ออกให้
 พันทาง จากนั้นก็ลากฉันกับยัยข้าวออกไปจากห้อง

“ถ้ายังไม่เข้าใจอะไรดี ก็อย่ามาตัดสิน หรือกล่าวหาพวกเรา
ลอยๆ สิ เดี๋ยวหนีกันอย่างนี้ไม่กล้าฟังความจริงจากพวกเราจริง อย่าฟัง
แต่ความฝ่ายเดียวสิ”

กำปิ่นพูดขึ้น เมื่อพวกเรากำลังจะเดินออกไป คำพูดของเขา
ทำให้ฉันพลอยยิ้มออกมาอย่างไม่รู้ตัว ฉันกับข้าวและฝ่ายจึงตัดสินใจ
หันหลังกลับไปหาพวกเขาอีกครั้ง

“ในชีวิตวัยรุ่นของฉัน ฉันยอมรับว่าตัวเองเจ้าชู้ และเคยทำตัว
เสเพลมาก่อน ที่สำคัญเรื่องของผู้หญิงฉันก็เคยพบเจอมาเหมือนกัน
ฉันเคยคิดว่าผู้หญิงก็เหมือนกันทุกคน รักฉันที่รูปลักษณ์ภายนอก
ไม่มีใครจริงจัง หรือจริงจังกับฉันหรอก แต่เธอจะเชื่อมั้ยล่ะน้ำพริก
ว่าเธอคือผู้หญิงที่ไม่เหมือนใครที่ฉันเคยพบมา เธอเป็นคนน่ารัก
ยิ้มเก่ง เป็นตัวของตัวเอง ไม่เสแสร้ง เธอคือผู้หญิงที่ผู้ชายอย่างฉัน
อยากพบเจอมานาน เธอรู้ตัวมั้ย ฉันขอโทษนะที่อาจจะเคยทำอะไร
ที่ไม่ดีหรือพูดจาไม่ดีกับพวกเธอสามคน แต่บางครั้งมันก็เป็นแค่เพียง
อารมณ์ชั่ววูบเท่านั้นเอง ฉันกับเพื่อนเคยทำตัวไม่ดีมาก่อนก็จริง
แต่เราขอแค่เพียงโอกาสแก้ตัวสักครั้ง ไม่ได้เลยเธอ ให้ออกาสผู้ชาย
คนนี้แก้ตัวได้มั้ย”

“เฮ้ย! กำปิ่น”

เอกร้องเสียงหลงขึ้นทันที เมื่อเห็นกำปิ่นนั่งคุกเข่าลง ตนเองก็
เหมือนกัน ทำหน้าซื่อค้อย่างกับคนเห็นผีแหมะ ส่วนฉันเมื่อเห็นกำปิ่น
ทำอย่างนั้นก็แอบดีใจเล็กๆ อยู่นะ ที่เขาสารภาพว่าชอบฉันอย่างนี้
แต่ฉันจะยอมยกโทษให้เขา จะยอมใจอ่อนง่ายๆ ไม่ได้หรอก คำพูด

ก็แค่เพียงลมปาก การกระทำสำคัญกว่าจริงมะ

“ที่ฉันพูดออกไปเมื่อกี้ เธออาจจะไม่เชื่อ แต่ไม่เป็นไรหรอก ฉันรอได้ ขอแค่เธอให้ออกาสฉันแค่นั้นก็เพียงพอแล้วละ”

กำปั้นทำหน้าที่หดเหลือแค่สองนิ้วทันทีเมื่อพูดจบ เขาดูจริงจังมากจริงๆ ฉันคงจะใจอ่อนกับเขาไปแล้ว ถ้าเพียงก่อนหน้านี้ฉันไม่ได้ยินพวกผู้หญิงคนอื่นๆ พูดถึงเกี่ยวกับตัวเขาและเพื่อนๆ มันก็จริงอยู่ ที่เรื่องเหล่านั้นมันเป็นแค่อดีตไปแล้ว แต่ที่แย่ที่สุดก็คือพวกเขาคิดวางแผนที่จะหลอกพวกฉันนะสิ ถึงแม้ว่าเขาจะสารภาพออกมาว่าไม่ได้ตั้งใจที่จะทำแบบนั้นแล้วก็ตาม แต่ฉันก็ยังวางใจไม่ได้อยู่ดี

“กำปั้น ฉันไม่รู้หรอกนะ ว่านายเคยพูดและทำอะไรแบบนี้กับคนอื่นมามากแค่ไหนแล้ว แต่ฉันขอชื่นชมนายนะที่อย่างน้อยนายก็อยากพยายามเปลี่ยนแปลงตัวเองให้ดีขึ้นเพื่อใครคนหนึ่ง ขอให้นายโชคดีนะ”

“ฉันจริงใจนะน้ำพริก ฉันไม่เคยทำแบบนี้กับใครมาก่อนเลยนะ”

“ถ้านายจริงใจจะกำปั้น นายก็ต้องพิสูจน์ให้ฉันเห็นสิ ฉันให้ออกาสนายแล้วนะ แต่ตอนนี้...”

ฉันเว้นวรรคพูดนิดนึง พร้อมกับสูดลมหายใจเข้าลึกๆ ยัยฝ่ายกับยัยข้าวกুমมือทั้งสองข้างของฉันไว้แน่น ฉันยิ้มให้พวกเธอก่อนจะพูดขึ้นว่า

“เราเป็นเพื่อนกันดีกว่านะกำปั้น”

ฉันพูดพร้อมกับหันหลังให้เขาแล้วเดินจากไป ฉันคิดว่าฉันตกหลุมรักเขาตั้งแต่วันแรกที่เราเจอกันแล้วละ ฉันคิดว่าถึงเขาจะเป็น

ยังงั้นฉันก็จะยอมรับเขาได้ แต่แล้วเขาก็ทำลายความเชื่อใจของฉันไป ถ้าวันนี้เขาชอบฉันจริงๆ อย่างน้อยเขาต้องเปลี่ยนตัวเองได้สิ รักชั่วคราวในครั้งเก่าๆ ของเขา ฉันจะลืมนั้นและรอวันที่เขาพิสูจน์ได้สำเร็จ

มุมมองของกำปิ่น

“เราเป็นเพื่อนกันดีกว่านะกำปิ่น”

คำพูดของเธอทำให้ผมรู้สึกหายใจไม่สะดวกยิ่งงังก็ไม่รู้สิ ที่สำคัญผมยังรู้สึกเจ็บแปลบๆ ตรงกลางหน้าอกอีกต่างหาก ตั้งแต่จีบผู้หญิงมา เธอนี่แหละที่เป็นผู้หญิงคนแรกที่ทำให้ผมรู้สึกแบบนี้ได้ แต่ผมก็ตั้งใจที่เธอพูดอย่างนี้ออกมา เพราะอย่างน้อยผมก็รู้ว่า ต่อจากนี้ไปผมต้องพิสูจน์ตัวเองให้เธอเห็น ว่าผมไม่ได้เล่นๆ กับเธอ

“แกทำให้ฉันทิ้งมากเลยวะกำปิ่น ฉันอยากรู้จริงๆ เลยกว่าที่แกทำไปหมดเมื่อกั๊น่ะ แกทำมันออกมาจากความรู้สึกจริงๆ ของแกรีเปล่าวะ”

เอกถามขึ้น เมื่อน้ำพริกและเพื่อนของเธอเดินจากไปแล้ว

“ถ้าฉันจะบอกแกว่า ฉันพูดออกมาจากใจจริงๆ ละวะ แกจะเชื่อฉันมั้ยละเอก”

“ว้าว นี่แกเอาจริงหรอเนี่ยกำปิ่น ฉันนับถือแกจริงๆ เลยกวะ”

“แต่ฉันไม่เชื่อหรอกว่าแกจะจริงใจกับเธอ”

“หือ O_o”

คำพูดของต้นทำให้ผมกับเอกอึ้งไปชั่วขณะ ผมว่าช่วงนี้ต้นมันดู

แปลกๆ ไปยังไงก็ไม่รู้สิ ไม่ว่าจะผมจะพูด จะคิดทำอะไรมันก็ขัดผมได้
ทุกทีสิน่า พักนี้ยิ่งผมกับเอกจะคิดทำอะไรมันก็ไม่ยอมช่วยเหลืออะไร
เหมือนที่มันเคยทำมาก่อนเลย อืม...หรือมันจะมีปัญหาอะไรไร้เปล่า

“ฉันไม่ขอให้ใครเชื่อฉันหรอก นอกจากน้ำพริกคนเดียว”

ผมจ้องลึกเข้าไปข้างในดวงตาของต้น หมอนี่มีแววตาเศร้า
ลงอย่างเห็นได้ชัด มันหลบสายตามผมแล้วก็เดินจากไปเฉยเลย

“ฉันว่าต้นมันดูแปลกๆ ยังไงก็ไม่รู้นะ เหมือนกับว่ามันหึงแกล
อย่างนั้นแหละวะ กำป็น”

“แกคิดมากไปรีเปล่าวะเอก เราเป็นเพื่อนกันนะ ที่สำคัญเรา
เป็นผู้ชายเหมือนกันอีกต่างหาก มันคงไม่คิดกับฉันอย่างนั้นหรอกวะ”

“ก็ไม่แน่นอนะ”

ถึงลึกๆ แล้วผมจะรู้สึกเหมือนที่ไอ้เอกมันว่า แต่ผมก็ไม่อยาก
คิดอะไรมาก อันที่จริงผมไม่อยากทำร้ายจิตใจของต้นต่างหากละ
นั่นคือเหตุผลจริงๆ ของผม

“ว่าแต่แกเหอะ จะเอาอย่างไรกับข้าว จะเล่นๆ หรือเอาจริงจังวะ”

“ฉันกะว่าจะเอาจริงอยู่หรอก แต่เรื่องเซ็กซ์กับเรื่องรักมันคนละ
เรื่องกันนะเว้ย อีกอย่างเธอก็เข้าใจผิด เอ่อ...ไม่สิ รู้เรื่องของฉันที่คุย
กับแกที่สนามบาส อีกต่างหากแหละ ฉันอยากรู้จริงๆ เลยว่าใครมัน
อัตคตเสียยงไว้ ฮืม! โมโหนัก”

ไอ้เอกว่า พร้อมกำหมัดแน่น วันนั้นนอกจากพวกผมแล้วก็ไม่มีใคร
ใครอีกแล้วนี่นา จะเป็นใครไปได้ละถ้าไม่ใช่...

“ช่างมันเถอะวะ สนใจเรื่องของเราดีกว่า”

“นั่นนะสินะ มีรักจริงๆ กับคนดีๆ สักคน ดีกว่ามีรักหลอกๆ ไม่มีใครมีความจริงใจให้แกกันดีกว่าเนอะ”

“ว้าว ตั้งแต่คบกับแกเป็นเพื่อนมา นี่เป็นครั้งแรกเลยนะที่ฉันได้ยินแกพูดแบบนี้ มีสมองเหมือนกันนี่เรา”

“อ้าว เฮ้ย! แกหลอกดำฉันนี้ไอ้กำปั้น”

“เพิ่งจะรู้เหรอวะ 5555+”

แล้วไอ้เอกกับผมก็วิ่งไล่ตะกันเป็นพัลวันอย่างสนุกสนาน ตามประสาเพื่อนที่รักกัน

รักคือการให้อภัย

“กรี๊ดๆๆๆ”

เสียงกรี๊ดของบรรดานักเรียนหญิงดังทั่วสนามบาสเกตบอลฉัน ฝ่าย และข้ามองหน้ากันอย่างไม่เข้าใจว่าสนามบาสมีอะไรเกิดขึ้นตั้งแต่เช้าเชียว

“กรี๊ด >O< กำปั้นหล่อกระชากใจจังเลยคะ”

“อ้าย <O< เอกน่ารักบาดใจที่สุด”

“อ้อย >O> ตันเท่ลึกลับได้ใจไปเต็มๆ เลยคะ”

ที่แท้สาเหตุก็มาจากผู้ชายหน้าตาดีสามคนนี่เอง พวกฉันสามคนได้แต่ส่ายหน้าไปมา เมื่อวานเขายังพูดเลยว่าจะพิสูจน์ตัวเองให้ฉันเห็น แต่โหงววันนี้มาโชว์ออฟให้สาวๆ ดูหน้าตาเฉยเลยอะ ฉันไม่น่าเสียเวลาเดินมาที่นี่เพราะความอยากรู้เลย เฮ้อ =_ =!

“หยุดก่อนครับ ผู้หญิงคนน่ารักคนนั้น อย่าเพิ่งไปครับ”

เสียงของนายกำปั้นดังขึ้น ซึ่งทำให้ทุกคนที่อยู่บริเวณนั้น

เงียบกริบในทันที แล้วฉันทกับเพื่อนจะหยุดทำไมเนี่ย เขาไม่ได้เรียกพวกฉันซะหน่อย

“ไปกันเถอะฝ่าย ข้าว เค้าไม่ได้เรียกเราซะหน่อย จะอยู่ทำไมล่ะ”

ฉันว่าพร้อมกับจะเดินออกไป แต่นายกำปั้นกับเพื่อนของเขาก็เข้ามาขวางเอาไว้ซะก่อน

“พวกเธอยังไปไหนไม่ได้นะ รอดูโชว์พิเศษเพื่อพวกเธอก่อนนะ โดยเฉพาะเธอเลยน้ำพริก ต้องดูให้ได้ นะๆ ข้าวคนดี จิตใจก็ดี หน้าตาก็ดี นะครับ ข้าวเจ้าของดวงใจของผม”

เอกพุดขึ้น พร้อมกับทำท่าทางตั้งต่องไปด้วย ก่อนจะหยอดลูกอ่อนใส่ข้าวเพื่อเรียกคะแนนความสงสาร

“หลีกไปนะ อย่านำมาขวางทางพวกฉัน พวกนายอยากทำอะไร โชว์สาวๆ ก็ทำไปสิ มาอยู่กับพวกฉันทำไม”

ฝ่ายพุดขึ้น พร้อมกับผลักกอนายเอกจนเขาเซเกือบล้มไปด้วย จากนั้นเขาก็ดึงแขนฉันทกับข้าวให้ออกไปจากตรงนั้นทันที แต่ยังไม่ทันที่ฉันทกับข้าวจะถูกลากไปไกลกว่าบริเวณนั้น ก็มีสิ่งหนึ่งเกิดขึ้น

“กรี๊ด! โรแมนติกจังเลยคะกำปั้น ดูเป็นการขอโทษที่คนโกรธเห็นแล้วคงโกรธต่อไปไม่ลงเลยจริงๆ ค่ะ กรี๊ด >O<”

ฉัน ฝ่ายและข้าวหันหลังกลับไปดูตามเสียงกรี๊ด ก็พบกับลูกบาสมากมายหลายลูกเรียงต่อกันเป็นรูปหัวใจอยู่กลางสนามบาส พร้อมกันนั้น กำปั้นยังยื่นชูป้ายโปสเตอร์ขนาดใหญ่อยู่ท่ามกลางลูกบาสพวกนั้นอีกต่างหาก และที่น่ารักที่สุดก็คงจะเป็นข้อความบนป้ายที่เขียนว่า

ถึงผมจะเป็นเพลย์บอย แต่ผมก็รักใคร่รักจริงนะครับ my pretty girl

ไอ้บ้า ทำบ้าอะไรของเขาเนี่ย ไม่รู้จักอายบ้างรีไรงนะ แต่คำว่า my pretty girl ไม่ได้ระบุชื่อสักหน่อยนี่น่าว่าเป็นฉัน ไม่เอาไม่ยกโทษให้ง่ายๆ หรือก ชี!

“ไปกันเถอะ ไร้สาระ ก็แค่โชว์ออฟเอาใจแค่นั้นเอง ไม่เห็นมีความจริงใจตรงไหนเลย”

ฝ่ายว่า พร้อมกับลากฉันกับข้าวให้ออกไปจากบริเวณสนามบาสทันที ที่ฝ่ายพูด ฉันว่าก็มีส่วนถูกนะ ความจริงใจต้องแสดงออกมาให้ดูมากกว่านี้หน่อยสิ

“มันไม่เกินไปหน่อยหรือฝ่าย”

ข้าวถามขึ้น เมื่อพวกเราเดินพ้นออกมาจากบริเวณสนามบาสแล้ว

“เกินไปตรงไหนกันข้าว เธอก็เห็นว่าพวกนั้นนะเล่นบาสโชว์สาวอยู่ ที่สำคัญคำว่า my pretty girl ก็ไม่ได้เขียนบอกไว้ด้วยนะว่าเป็นเธอกับน้ำพริก”

ที่ฝ่ายพูดมันก็มีส่วนถูกนะ ยิ่งผู้ชายสมัยนี้ยิ่งไวใจไม่ค่อยได้อยู่ด้วย กับอืแค่คำพูดหวานๆ จากลมปาก ก็กับการทำเพื่อเอาใจเท่านั้น มันจะเชื่ออะไรได้ ต้องทำมากกว่านี้สิ ถึงจะค่อยพูดกันได้ (แอบหวังอยู่ลึกๆ)

“แต่รักคือการให้อภัยไม่ใช่หรือ?”

ข้าวจอมพูดน้อย ยากมากที่เธอจะพูดอะไรออกมาสักอย่าง แต่

วันนี้ตอนนี่เธอกลับพูดอะไรออกมา แสดงว่าเธอก็เริ่มเข้าใจความรักแล้วสินะ

“ฉันก็คิดเหมือนกับข้าวหน้าผัด ถ้าเรารักใครสักคน เราก็ควรให้อภัยและให้โอกาสเขา เพื่อการเริ่มต้นใหม่ไม่ใช่เหรอ”

“เจียบไปเลยนะน้ำพริก ข้าวด้วย พวกเรายังอายุน้อยๆ กันอยู่เลยนะ พวกเธอรู้หรือว่าความรักมันเป็นอย่างไง ในความหมายของพวกนั้น รักอาจจะหมายถึงเซ็กซ์ก็ได้นะ”

“เธอมองโลกในแง่ร้ายเกินไปแล้วผัด รักกับเซ็กซ์มันคนละเรื่องกันไม่ใช่เหรอ”

“แล้วเธอรู้หรือว่ามันต่างกันยังไงข้าว”

แล้วความเจียบก็แผ่เข้ามาปกคลุมพวกเรา ใช่ว่าพวกเราไม่รู้ว่าความรักมันเป็นอย่างไง และก็ไม่ได้คิดว่ารักกับเซ็กซ์มันต่างกันยังไง แต่ฉันรู้แค่ว่าตอนนี้พวกเราไม่ควรทะเลาะกันอีกแล้ว

“ไม่ว่าจะเกิดอะไรขึ้นเราก็จะเป็นเพื่อนกันอยู่ใช่ไหม ถึงเราจะทะเลาะกันบ้าง ความสัมพันธ์ของเราก็จะแน่นแฟ้นอยู่ใช่ไหม”

ฉันพูดด้วยน้ำเสียงสั้นเครือ น้ำตาเริ่มคลอเบ้า ทำไมเราต้องทะเลาะกันด้วยเรื่องผู้ชายด้วยนะ ฉันไม่เข้าใจ

“ฉันขอโทษ ฉันอาจจะพูดแรงเกินไปหน่อยก็จริง แต่ฉันรักพวกเธอนะน้ำพริก ข้าว ถ้าพวกเธอทำอะไรแล้วมีความสุขฉันก็จะไม่ห้ามหรอก แต่ฉันขออย่างเดียว ขอให้พวกเธอเชื่อฉันบ้างก็พอ”

ผัดก้มหน้าพูด น้ำเสียงสั้นเครือ

“ขอบคุณนะผัด ที่เธอเข้าใจพวกฉันสองคน พวกฉันขอสัญญา

ว่าถ้าพวกนั้นยังพิสูจน์ตัวเองไม่ได้ พวกฉันก็จะไม่ใจอ่อนแน่นอน”

“ฉันดีใจ ที่พวกเธอสองคนอดทน ยับยั้งความต้องการของตัวเองได้นะ อันที่จริงฉันก็พอจะรู้แล้วละ ว่าเธอสองคนเริ่มชอบพวกนั้นแล้ว”

“^ ^”

ฉันกับข้าวยิ้มให้ฝ่ายด้วยความเขินอาย แล้วความเป็นเพื่อนของพวกเราก็กลับมาแน่นแฟ้นเหมือนเดิม

ชั่วโมงอิสระ

ตอนนี้ฉัน ฝ่าย และข้าว กำลังนั่งเล่นบนอัฒจันทร์เชียร์อย่างสบายอารมณ์ ส่วนเพื่อนในห้องคนอื่นๆ เห็นบอกว่าไปช่วยสามหนุ่มสุดหล่อนามว่า กำปั้น เอก และต้นทำความดี ลบล้างความผิดอะไรสักอย่างอยู่นี้แหละ พวกนี้ไม่เข้าใจกันรึยังเง้า ว่าความดีมันต้องทำด้วยตัวเอง ไม่ใช่ให้คนอื่นช่วยแบบนี้ละ

“อ้าว สาวๆ มานั่งทำอะไรอยู่บนนี้ละครับ ไม่ไปดูสามหนุ่มเค้าทำโชว์พิเศษกันหรือ”

“ไม่ละคะ พวกนั้นน่าเบื่อจะตาย”

ฉันตอบคุณครูพิทยา ที่ปรึกษาฉันไป เมื่อท่านเดินเข้ามาทัก

“ทำไมหนูพูดอย่างนั้นละ พวกเขาไปทำอะไรให้พวกหนูไม่พอใจรึเปล่า”

“เปล่าหรือคะคุณครู หนูแค่ไม่ชอบที่พวกเขาชอบโชว์อะไรที่มันออกจะไร้สาระไปหน่อย ก็เท่านั้นเองค่ะ”

“งั้นเหรอ ฮ่าๆๆๆ”

แล้วคุณครูพิทยาก็หัวเราะออกมาหน้าตาเฉย นี่ฉันพูดอะไรผิดไปรีเปล่า ครูถึงได้ขำอะไรนักหนาอะ

“คุณครูหัวเราะอะไรหะ พวกหนูจะไปหมดแล้วนะคะเนี่ย”

“อ้าว ครูก็หัวเราะพวกเธอสามคนนั่นละ นี่ละหน้าที่เขาว่ากันว่า “วัยรุ่นแห่งความสับสน” นะ”

“หมายความว่ายังไงคะ”

ฝ่ายถามขึ้น ซึ่งเป็นคำถามที่ตรงกับใจของฉันมาก และข้าวก็มีที่ทำอยากจะรู้เหมือนกัน

“ก็หมายความว่า ที่สามหนุ่มเขาทำไปก็เพราะต้องการเป็นที่ยอมรับจากคนรอบๆ ตัวและคนที่เขารักยังไงละ เค้าอาจคิดว่าทำแบบนี้แล้ว คนที่เค้ารักจะมาสนใจก็ได้”

“แต่พวกเขาบอกว่าจะพิสูจน์ตัวเองนะคะคุณครู” ข้าวถามขึ้นบ้าง

“การพิสูจน์ตัวเองไม่จำเป็นต้องให้ใครเค้ายอมรับเราหรอก แค่ตัวเราและคนที่เรารักเข้าใจก็เพียงพอแล้ว ครูไม่รู้หรอกนะว่าพวกเราสามคนมีปัญหาอะไรกับสามหนุ่มนั่นรีเปล่า ถึงไม่ออกไปดูพวกเค้าทำโชว์พิเศษกัน แต่ถ้าเป็นตัวครูเองแล้วละก็ ครูจะไม่หนีปัญหาด้วยการไม่เจอหน้าแบบนี้หรอก”

“ทำไมล่ะคะ”

ฉันถามต่อ

“ก็เพราะว่าการหนีปัญหาไม่ใช่ทางออกที่ดีไงล่ะครับ เราหัน

หน้ามาคุยกันดีๆ หรือปรับความเข้าใจกัน ครูว่าน่าจะดีกว่านะ และถ้าเราทำแบบนี้ เรื่องทุกอย่าง ปัญหาที่มีก็จะคลี่คลายได้ด้วยดี ถ้าไม่เชื่อครู พวกเธอสามคนก็ต้องพิสูจน์กันเองแล้วละว่าครูพูดถูกหรือไม่”

คุณครูพิทยาพูดอธิบายชะยาวเหยียด และยิ้มให้กับพวกฉันอย่างเป็นมิตร คุณครูใจดีจังเลยแฮะ ที่อุตส่าห์อธิบายเรื่องเหล่านี้ให้พวกฉันฟัง

“แล้วถ้าเกิดว่า คนที่เค้าบอกว่าชอบเรามาก เป็นคนที่นิสัยไม่ค่อยดีล่ะคะ คือแบบว่าเจ้าชู้มาก อะไรประมาณนี้นะคะ”

ข้าวมั่นขึ้น และนั่นก็เป็นคำถามที่ฉันอยากถามมากที่สุดเช่นกัน

“อ้อ ถามแบบนี้แสดงว่ามีผู้ชายเจ้าชู้มาจีบล่ะสิท่า”

ข้าวมั่นตอบ ได้แต่ก้มหน้าลง เพื่อปกปิดอาการหน้าแดงของตัวเอง

“อ้าว เจินซงจั้น ครูก็แค่แหยมเล่นเอง ถ้าอย่างนั้นครูเข้าเรื่องเลยก็ได้ พูดแบบไม่เข้าข้างใครเลยนะ ในฐานะที่ครูก็เป็นผู้ชายเหมือนกัน และถ้าครูเจ้าชู้ นิสัยไม่ค่อยดีแบบพวกเธอว่า แล้ววันหนึ่งครูไปตกหลุมรักผู้หญิงสักคนเข้า ครูก็อยากให้เธอให้อภัยครูกับสิ่งที่ผ่านมา และเปิดโอกาสให้ครูได้พิสูจน์ตัวเอง หรือแก้ตัวสักครั้งเหมือนกันนะ หรือพวกเธอเห็นว่ะไง ^^”

ฉันกับข้าวมั่นให้กัน เพราะรู้ว่าต้องทำยังไงต่อไป ส่วนฝ่ายเธอก็พยักหน้าเออออ เป็นเชิงเห็นดีเห็นงามตามไปด้วย

“สิ่งที่คุณครูพูดก็เป็นเพียงคำชี้แนะเท่านั้น ทุกสิ่งทุกอย่างล้วนแล้วแต่ขึ้นอยู่กับหนูจะให้มันเป็นอย่างไงนะครับ O_”

“ขอบคุณสำหรับคำแนะนำดีๆ นะคะคุณครู พวกหนูไปก่อนนะ
คะ สวัสดีค่ะ”

ฉัน ฝ่าย และช่วยยกมือไหว้คุณครูพิทยาแสนใจดี ก่อนจะวิ่งจืด
ตรงไปที่สนามฟุตบอลทันที

“เฮ้อ นี่ละน้ำวัยรุ่นน”

มุมมองของกำป็น

“แอ่กๆๆๆ”

เสียงหอบหายใจของผม เอกและตัน ดั่งขึ้นพร้อมกัน นั่นก็เป็น
เพราะว่าผมเหนื่อยจากการถอนหญ้าและเก็บเศษขยะรอบๆ บริเวณ
โรงเรียนนะสิ ที่ทำอย่างนี้ก็เพราะผมกับเพื่อนอยากทำสิ่งที่ดีและเป็น
ประโยชน์ให้น้ำพริกกับเพื่อนเห็นนะสิ ว่าเพลย์บอยอย่างพวกผมก็
เป็นคนดีนะ ทำสิ่งดีๆ ก็เป็น ไม่ใช่จับแต่สาวเก่งอย่างเดียว ตอนแรก
เพื่อนในห้องก็กะว่าจะมาช่วย แต่พวกผมอยากทำด้วยตัวเองมากกว่า
ก็เลยบอกว่าไม่เป็นไร เป็นไงล่ะครับโชว์พิเศษของพวกผม เจ๋งมั๊ย

“โหย เหนื่อยจังเลยวะกำป็น เกิดมาฉันไม่เคยทำอะไรแบบนี้มา
ก่อนเลยนะเว้ย ปกติฉันชอบใคร เขาก็วิ่งเข้ามาหาฉันทุกที แต่ดูครั้งนี้สิ
ทำอะไรไปมากเท่าไร เธอก็ไม่เคยสนใจฉันเลยสักครั้ง ฉันอยากจะ
บ้าตาย”

เอกบ่นอุบ เมื่อพวกเรากำลังนั่งพักเหนื่อยที่โรงอาหารกันอยู่

“ใจเย็นๆ สีวะเอก ถึงวันนี้พวกเธอก็ยังไม่ใจอ่อน สักวันก็
ต้องใจอ่อนบ้างละน่า”

“แล้วสักวันที่แกว่า มันเมื่อไหร่กันวะ 10 วัน 20 วัน หรือเป็นปีกันแน่วะ ผู้หญิงอะไรใจแข็งเป็นบ้าเลย”

เอกถอนหายใจเฮือกใหญ่ ก่อนจะทำหน้าเซ็งๆ ที่เออกพูด ผมว่าก็มีเหตุผลนะ ขนาดพวกผมลงทุนกันมากถึงขนาดนี้แล้ว พวกเธอยังเฉยอยู่เลย

“พวกแกจะทำอะไรก็ทำไปเลยนะเว้ย แต่งานนี้ฉันขอบายวะ เผอิญว่าฉันไม่ถูกกับผู้หญิงสักเท่าไหร่นะ ไปละนะ บาย!”

“เฮ้ย! เดียวก่อนสืวะต้น! ต้น! เข้าไปซะแล้วเพื่อนเรา”

“ช่างมันเถอะเอกปล่อยมันไป เดียวมันค้นพบตัวเองได้เมื่อไหร่ มันก็กลับมาเองแหละ”

“แกพูดอะไรของแกวะ กำป็น ฉันทงไปหมดแล้วนะ โอ้ย... หิวน้ำจิงไวย 6 ^”

ผมได้แต่ถอนหายใจออกมาอย่างเซ็งๆ ผมเพิ่งจะรู้ก็วันนี้เอง ที่ว่าจีบผู้หญิงคนที่ใช่มันยากกว่าที่คิด ที่สำคัญไปกว่านั้น ยิ่งผมรู้ว่าเหตุผลที่ต้นมันดูแปลกไปและไม่ค่อยชอบน้ำพริกกับเพื่อนเพราะอะไรด้วยแล้วละก็ มันทำให้ผมยิ่งปวดหัวหนักกว่าเดิมอีก

“ฉันจะทำยังไงดีวะเอก ถึงจะพิชิตใจของน้ำพริกเขาได้สักทีอะ”

“อันนี้ฉันก็ไม่รู้เหมือนกันวะ เพราะลำพังตัวฉันเอง ฉันยังเอาชนะใจข้าวไม่ได้เลยเหมือนกัน ฉันท้องทำยังไงบ้างวะเนี่ย =0=”

เอกตะโกนขึ้น ดังไปทั่วโรงอาหาร จนคนในโรงอาหารหาว่าพวกผมบ้าไปแล้วมั้งนั่นนะ โอ้ย ฉันท้อายเป็นนะเว้ยไอ้บ้าเอก

“ไม่ต้องทำอะไรมากหรอก ก็แค่เป็นตัวของตัวเอง และเป็นคน

ดีของสังคม แค่นี้พวกเรา ก็แพ้วความดีของพวกนายแล้วละ”

“แต่พวกเธอไม่ยอมรับในสิ่งที่พวกเราเป็นนี่นา จะทำยังไงดีล่ะ”

“ใครบอกนายหรือว่าพวกฉันไม่ยอมรับหะเออ”

“〇〇〇”

เอกกับผมทำหน้าที่ตกใจ ไม่อยากเชื่อในสิ่งที่สายตาตัวเองเห็น เลยสั๊กนิต น้ำพริกกับข้าวยืมให้พวกผมอย่างสดใสที่สุดเท่าที่เคยเห็น มา ก่อนจะนั่งลงข้างๆ พวกผม แล้วยื่นน้ำดื่มเย็นๆ กับผ้าเช็ดหน้าให้ ส่วนฝ่ายรายนั้นเธอขอตัวไปก่อน เพราะไม่อยากเป็นกองขี้ควาย (กอดอก)

“เมื่อก็พูดอะไรกันอยู่ นินทาพวกเราอยู่ใช่ไหมเนี่ย”

“เปล่าเลยนะน้ำพริก พวกเราเปล่าพูด”

เอกรีบแก้ตัวเป็นพลันทันที เมื่อน้ำพริกถามขึ้น

“ก่อนที่พวกเราจะเปิดโอกาสให้พวกนาย ขอถามอะไรสักอย่างก่อนได้มั๊ย”

“ได้สิครับ ขอเพียงคนนาร์กอย่าน้ำพริกเปิดโอกาสให้ จะถามก็ข้อ กำปั้นก็ตอบได้หมดเลยครับ”

ผมรีบคว้ามีอน้ำพริกมากุมไว้ทันที เกิดมาผมไม่เคยทำอะไรอย่างนี้กับใครมาก่อนเลยนะ ผมอยากให้เธอเข้าใจว่าผมรักเธอที่หัวใจ ไม่ใช่ที่ร่างกายและความต้องการเซ็กส์

“ที่พวกนายเคยพูดตอนที่เจอพวกเราครั้งแรก ตอนที่พวกนายเล่นบาสอยู่ที่สนามในวันนั้น ในคลิปเสียงมันบอกว่าพวกนายแค่อยากจะหลอกเรา ตอนนั้นพวกนายคิดอย่างนั้นจริงๆ รีเปล่า”

น้ำพริกถามผมด้วยน้ำเสียงจริงจัง พร้อมกับจ้องตามผมเพื่อไม่ให้ผมโกหกเธอได้ ผมจึงลอบถอนหายใจออกมาเฮือกหนึ่งก่อนจะตอบเธอว่า

“ในตอนนั้นพวกเรายอมรับว่าพูดแบบนั้นจริงๆ แต่น้ำพริกได้โปรดอย่าเพิ่งเข้าใจผิด เพราะตอนนั้นมันเป็นแค่คำพูดที่พวกเราพูดกันเล่นเท่านั้น ไม่ได้คิดจะทำแบบนั้นจริงๆ หรอกนะ อภัยให้กำป็นด้วยนะครั้บคนดี”

ได้ทีผมก็พูดอ่อน แกรมทำหน้าตาสงสารไปในตัวด้วย แต่ถ้าเธอมองตามผม เธอก็จะรู้ได้ทันทีว่าผมจริงใจ เพราะสายตาไม่สามารถปิดความรู้สึกร้างในใจได้หรอกครั้บ

“ถ้านายกล้ายอมรับในสิ่งที่นายเคยก่อไว้ขนาดนี้ ฉันทก็กล้าให้โอกาสนายเหมือนกัน จริงมั้ยข้าว”

“อืม ^ ^”

พูดจบข้าวก็รีบลุกขึ้น เดินหนีไปทันที สงสัยจะอายมากมั้งครั้บ

“เดี๋ยวก่อนสิครั้บ ข้าวที่ร้กรอผมด้วย * ^”

แล้วไอ้เอกก็วิ่งตามข้าวไปจากโรงอาหารทันที เฮ้อ! ในที่สุดพวกเธอก็ยอมให้อภัยและเปิดโอกาสให้กับพวกผม

“เอ่อ...”

“อ๊ะ นี่น้ำ ต้มชะสีจะได้หายเหนื่อย ^ ^”

ผมยังไม่ทันได้พูดอะไรออกไป น้ำพริกก็ส่งน้ำมาให้ผมดื่ม พร้อมกับยิ้มหวานให้ชะก่อน ผมชอบที่เธอน่ารักตรงนี้ละครั้บ

“น้ำพริก”

“หือ ^ ^”

“ขอบคุณนะที่ให้โอกาสกำปั่นคนนี่”

“แล้วทำไม ฉันจะให้โอกาสดกับนายไม่ได้ละ ก็ในเมื่อโอกาสไม่ได้มีไว้ให้กับคนชอบแก้ตัว แต่มีไว้ให้กับคนที่สำนึกผิด แล้วคิดเริ่มต้นใหม่ต่างหากนี่นา ^ ^”

เธอพูดพร้อมกับเอื้อมมือมากุมมือของผมไว้ ก่อนจะยิ้มให้ผมอีกครั้ง

“ฉันเชื่อใจนายนะกำปั่น ฉะนั้นเรามาเริ่มต้นใหม่ และค่อยๆ ก้าวไปอย่างมั่นใจด้วยกันนะ ^ ^”

“ครับ ^ ^”

แล้วรัศมีแห่งความสุขก็แผ่ปกคลุมไปทุกพื้นที่ในโรงอาหาร

อุปสรรคที่แอบทดสอบ

เมื่อทุกอย่างเริ่มลงตัวขึ้นบ้างแล้ว ฉันกับกำป็นก็เริ่มคบกัน แต่ยังไม่ค่อยจริงจังเท่าไร เพราะฉันกับกำป็นยังเด็กกันอยู่เลย ความรักของเราในตอนนี้อยากให้มันค่อยเป็นค่อยไปตามวิถีของมัน โดยไม่ต้องเร่งรีบหรือรีบร้อนอะไรมากนัก

“โอ้โห วันนี้น้องสาวของพี่อารมณ์ดี หน้าตาสดใสจังเลยนะ กำลังอินเลิฟอยู่รีเปล่า”

พี่น้ำใจพูดแซวฉัน เมื่อฉันลงมาทานข้าวตามปกติเหมือนเช่นทุกวัน

“ของมันแน่อยู่แล้วค่ะพี่ ก็คนมันน่ารักนี่นา ย่อมมีคนมาขายขนมจีบให้เป็นธรรมดา”

“จ้า แม่คนน่ารัก ว่าแต่ถ้ามีโอกาสวันไหนพามาแนะนำให้พี่รู้จักหน่อยสิ อยากเห็นหน้าบุคคลโครัยคนนั้นจัง”

“พี่น้ำใจ!”

“ฮ่าๆๆๆ พี่ล้อเล่นนา อย่างอนเลยนะ เดี่ยวหน้ามีริ้วรอยก่อนวัยอันควร พี่ไม่รู้ด้วยนา”

แล้วพี่น้ำใจก็สวาปามอาหารตรงหน้าอย่างเอร็ดอร่อย ฉันเองก็เช่นกัน วันนี้ได้ะอาหารขาดแม่กับพ่อ เพราะท่านมีงานด่วนอะไรสักอย่างนี่ละ ฉันกับพี่น้ำใจจึงต้องไปโรงเรียนพร้อมกัน (ปกติฉันก็ไปกับเพื่อนฉัน พี่น้ำใจก็ไปกับเพื่อนเขาเหมือนกัน)

“นี่เป็นครั้งแรกเลยนะเนี่ยที่พี่กับแกไปโรงเรียนพร้อมกันนะ”

“จะว่าอย่างนั้นก็ได้นะ เพราะปกติแล้วพี่ก็ชอบไปกับเพื่อนจนลืมน้องของตัวเองไปเลยนี่นา”

ฉันพูดอย่างงอนๆ ก่อนจะเชิดหน้าหนี ตอนนี้นั้นฉันกับพี่น้ำใจยืนรอรถอยู่ที่ป้ายรถเมล์ใกล้ๆ กับปากซอยทางเข้าบ้าน ฉันกับพี่น้ำใจต่างคนต่างก็รอเพื่อนของตัวเอง เพื่อไปโรงเรียนพร้อมกันอยู่

“แฟนแกก็จะไปพร้อมกับเราเหอ น้ำพริก”

“ก็ประมาณนั้นแหละมั้ง นั่นไงมากันแล้ว เฮ้! ทางนี้”

ฉันโบกมือเป็นสัญญาณให้กำปั่นกับเพื่อนของเขา และยัยฝ่ายกะยัยข้าวให้เดินมาตรงที่ฉันยืนอยู่

“เพื่อนพี่ก็มาแล้วเช่นกัน เฮ้! ทางนี้ไว้ย”

พี่น้ำใจกวักมือเรียกพี่ตั้มกับพี่ต่อ เพื่อนสุดหล่อและแสนเท่ของตัวเองให้เดินมาทางนี้เช่นกัน เมื่อเห็นพวกเขาเดินมาแต่ไกล

“ว้าว วันนี้พวกเราอยู่พร้อมหน้าพร้อมตากันจังเลยนะ”

ฉันพูดอย่างดีใจ เมื่อทุกคนมารวมตัวกันอย่างพร้อมหน้าพร้อมตาหมดเลย

“หวัดดีจ๊ะ น้องน้ำพริก ไม่เจอกันช้านาน สวยขึ้นเป็นกองเลยนะ”

“ขอบคุณที่ชมค่ะ พี่ต่อ ^ ^”

ฉันยิ้มให้พี่ต่ออย่างเป็นกันเอง ตั้งแต่เปิดเทอมมา ครั้งนี้เป็นครั้งแรกของฉันเหมือนกันที่ได้เจอพี่เขา

“อะแฮ่ม! น้ำพริกจ๊ะเราจะไปโรงเรียนกันได้รึยังอะ”

กำปั้นแกลังกะแอมไอ้ซิ่น และขยับมายืนอยู่ใกล้ๆ ฉัน

“อ้อ ทุกคนคะ น้ำพริกขอแนะนำให้รู้จักค่ะ นีฝ้าย และข้าวเพื่อนของน้ำพริกเองค่ะ แล้วก็ยังมีกำปั้น เอก ต้นด้วยค่ะ”

“ยินดีที่ได้รู้จักทุกคนนะครับ พี่ชื่อต่อ ส่วนนี้พี่ตั้ม พี่เป็นเพื่อนของพี่น้ำใจ พี่ชายน้องน้ำพริกครับ”

“ยินดีที่ได้รู้จักเช่นกันค่ะ/ครับ”

เมื่อทุกคนแนะนำตัวกันเสร็จแล้ว พวกเราทั้งหมดก็ขึ้นรถเมล์ที่เพิ่งมาจอดได้เวลาพอดี ไปโรงเรียนด้วยกัน

วันนี้ฉันรู้สึกของตัวเองเรียนอย่างมีความสุขกว่าทุกวันยังงี้ก็ไม่รู้สิ สงสัยจะเป็นเพราะวันนี้ฉันมีกำปั้นนั่งเรียนอยู่ใกล้ๆ ละมั้ง อีๆๆๆ

“น้ำพริกครับวันนี้ เรากลับบ้านด้วยกันนะ ^ ^”

“จ้า ที่รัก”

“โอ๊ย! อิจฉาคนมีคู่จังเลย อายากมีบ้างจังเลย”

“ใจเย็นๆ สิฝ้าย เดียวก็มีคนหลงเข้ามาหาเธอเองสักวันแหละนา ฮ่าๆๆ จะพูดไปคนแบบนั้นก็พี่ชายน้ำพริกนี่นา”

“ข้าว! ฉันไม่ตกลงนะ”

“เธอก็แค่ล้อเล่นเอง ฝ้ายคิดมากไปได้”

ฉันรีบแก้ตัวแทนข้าวทันที เมื่อเห็นฝ่ายมีอารมณ์เดือดขึ้น ข้าว
นะข้าว ไม่น่าผลอพุดชื่อพี่น้ำใจขึ้นมาเลย ก็รู้ทั้งรู้ว่ายายฝ่ายยังเคือง
พี่น้ำใจไม่หาย จะว่าไปแล้วพี่น้ำใจเองนั่นแหละที่สร้างปัญหาขึ้นมา
เองซะมากกว่า เฮ้อ

“สาธุ! ขอให้มีความสุขดีๆ สักคนเข้ามาด้วยเถอะ เจ้าพระคุณ #_ ^”

“ฮ่าๆๆๆ”

แล้วพวกเราก็ก้าวเราะในท่าที่ขำๆ ของฝ่ายกันอย่างสนุกสนาน
ตอนนี้ก็ถึงเวลาเลิกเรียนแล้ว พวกเราจึงเดินกลับบ้านด้วยกันอย่าง
สบายอารมณ์ แต่จู่ๆ เรื่องไม่คาดฝันก็เกิดขึ้น

“ยัยน้ำพริก! กลับบ้านกับพี่เดี๋ยวนี้นะ”

พี่น้ำใจวิ่งหน้าตาตื่นออกมาจากโรงเรียน พร้อมพี่ตุ้มกับพี่ต่อ
ก่อนจะดึงแขนฉันให้ออกห่างจากกำปั้น โชคดีที่ตอนนี้นักเรียนใน
โรงเรียนกลับบ้านกันเกือบจะหมดแล้ว เรื่องของฉันก็เลยไม่ค่อยมีใคร
มาสนใจเท่าไร

“พี่น้ำใจ! อะไรของพี่เนี่ย เล่นดึงแขนกันแรงขนาดนี้ เดี่ยวแขน
ของฉันก็หลุดกันพอดีหรอก”

ฉันโวยขึ้น ก่อนจะสะบัดแขนของตัวเองให้หลุดพ้นจากการ
เกาะกุมของผู้เป็นพี่ชาย

“วันนี้ แกต้องกลับบ้านกับพี่เข้าใจไหม แล้วนับจากวินาทีนี้ไป
แกก็ต้องเลิกคบไอ้หน้าอ่อนนี่ซะ!”

“O_O!!”

ฉันตะลึง ปนกับตกใจเล็กน้อยถึงปานกลางถึงมาก จนพูดอะไร

ไม่ออก พี่น้ำใจเป็นบ้าอะไรของเขาเนี่ย อยู่ดีๆ ก็มาบอกให้ฉันเลิกคบกับแฟนตัวเองซะอย่างนั้น

“พี่จะบ้าหรือ พี่น้ำใจ อยู่ดีๆ ทำไมมาบอกให้ฉันเลิกคบกับกำปั่นง่ายๆ อย่างนี้ล่ะ ฉันไม่ทำตามทีพี่บอกหรอกนะ!”

“ยัยน้ำพริก แต่แกเป็นน้องฉันนะเว้ย! ฉันพูดอะไรแกก็ต้องเชื่อฟังฉันสิ”

“น้องแล้วไง น้องก็มีหัวใจ มีความเป็นคนอยู่เหมือนกันนี่นา”

ฉันกับพี่น้ำใจจ้องตากันเขม็ง เส้นเลือดในร่างกายนำกำลังปีบริดกันอย่างรุนแรง เพราะอารมณ์โมโห สีหน้าของพี่น้ำใจตอนนี้แดงก่ำจนไปถึงใบหูแล้ว แล้วฉันคิดว่าฉันเองก็คงจะมีสีหน้าไม่แตกต่างจากพี่น้ำใจเช่นกัน

“ใจเย็นๆ สีวะน้ำใจ อย่าเพิ่งใจร้อนไป ฟังน้องน้ำพริกอธิบายก่อนสิวะ ว่าทำไมพวกเขาสองคนถึงได้ตกลงปลงใจคบกันนะ”

“ไม่ฟังเว้ย ยัยน้ำพริกมันยิ่งไร้เดียงสากับเรื่องแบบนี้อยู่ด้วย ฉันไม่ไว้ใจไอ้หน้าอ่อนนี่ แกก็รู้นี้ตั้งว่ามันมีประวัติเป็นคนยังไง มันอาจจะหน้าตาใสซื่อ เพื่อหลอกให้น้องฉันหลงเชื่อมันก็ได้ ใครจะไปหยั่งรู้อลึกถึงจิตใจของมัน!”

พี่น้ำใจพูดอย่างเดือดดาล พร้อมกับจ้องหน้ากำปั่นเขม็งอย่างเอาเรื่อง นี่ย่าบอกนะว่าพี่น้ำใจรู้ว่ากำปั่นเคยเป็นคนยังไงมาแล้วนะ ที่สำคัญพี่น้ำใจกับเพื่อนรู้ได้ยังไงอะ โอ้ย ฉันล่องง ตอนนี้อยู่ในอาการอ้าอึ้งพูดอะไรไม่ออกกันไปหมด แล้วทำไมต้องมายืนคุยกันอยู่หน้าโรงเรียนด้วย ไม่รู้จักเลือกเวลาและสถานที่เลยนะพี่น้ำใจ

“ฉันว่าพื้มองโลกในแง่ร้ายมากเกินไปแล้วนะ พี่น้ำใจ”

“เธอเจียบไปเลยนะ!”

พี่น้ำใจตะคอกใส่ฝ่ายเสียงดังชะจนเธอหน้าเหวอกันไปเลยทีเดียวน มันจะเกินไปแล้วนะ

“พี่น้ำใจ พี่จะตะคอกใส่เพื่อนฉันทำไมนะ หา!”

“เอ่อ...พี่...”

“เฮ้ย! พอสักทีเถอะวะ มีปัญหาอะไรก็ค่อยๆ พูดค่อยๆ จากันก็ได้เนี่ยนา ไม่เคยได้ยินหรือไงที่เขาบอกว่าใช้สมองแก้ปัญหาดีกว่าใช้กำลังในการตัดสินนะ เคยได้ยินกันบ้างไหม”

พี่ต๋อ บุคคลที่ยืนเจียบดูเหตุการณ์มานานร้องตะโกนเพราะความเหลืออด และความเจียบก็ปกคลุมทุกพื้นที่ในเวลาต่อมา

“พี่ครับ ผมไม่รู้ว่าพี่ไปรู้เรื่องอะไรเกี่ยวกับตัวผมมาบ้าง และผมก็ไม่ขอแก้ตัวอะไรทั้งนั้น แต่สิ่งเดียวที่ผมอยากจะขอพี่ ก็มีแค่ให้โอกาสผมได้แก้ไขในสิ่งที่ผมเคยทำผิดไปในครั้งก่อนด้วยเถอะครับ ผมรู้ว่าการกระทำในครั้งก่อนของผมมันอาจจะเคยทำร้ายใครมาก่อนหลายคน แต่ครั้งนี้ผมขอสัญญาว่าจะไม่ทำแบบนั้นอีก ได้โปรดให้โอกาสผมด้วยนะครับ ผมสัญญาว่าจะไม่ทำให้น้ำพริกเสียใจ ด้วยเกียรติของลูกผู้ชายเลยครับ”

“กำป็น!”

ฉันร้องขึ้นอย่างตกใจ เมื่อเห็นกำป็นคุกเข่าต่อหน้าพี่น้ำใจ นี่เป็นครั้งที่สองแล้วนะ ที่เขาทำแบบนี้ ถึงเขาจะยังไม่พิสูจน์อะไรให้ฉันเห็นมากนัก แต่เขาอุตส่าห์ยอมคุกเข่าขนาดนี้ เพื่อแสดงความ

จริงใจที่เขามีต่อฉัน ฉันก็คงไม่ใจดำปิดโอกาสเขาหรอก

“ถ้านายคิดได้แบบนั้นก็ดี จะว่าไป ฉันก็ไม่เคยเห็นผู้ชายคนไหน กล้ามาคุกเข่าขอร้องฉัน เพื่อขอคบกับน้องสาวฉันเลยสักครั้ง ที่นาย กล้าทำแบบนี้ ฉันก็ว่านายมีความกล้าหาญมากพอนะ แต่ถ้านายจะยอม ทำตามที่สัญญาได้ละก็ ฉันก็คงจะไม่ใจร้ายถึงขนาดแยกพวกเธอสอง คนออกจากกันได้ลงคอหรอก จริงมั๊ย”

“ขอบคุณครับที่น้ำใจที่ให้โอกาสผม ผมรับปากว่า ผมจะดูแล น้ำพริกอย่างดี และจะไม่ทำให้เธอเสียใจครับ ^_^”

กำปั้นยิ้มรับข้อเสนอของพื่อน้ำใจอย่างเต็มใจ ซึ่งนั่นก็ทำให้ฉัน ยิ้มออกมาอย่างปลาบปลื้มใจเช่นกัน อย่างน้อยเขาก็รักฉันจริงๆ ที่สำคัญ ฉันต้องขอบใจพื่อน้ำใจด้วย ที่ช่วยฉันพิสูจน์ตัวเอง

“ผมปลาบปลื้มใจจริงเลยครับ ที่เห็นพื่อน้ำใจเป็นห่วงน้ำพริก ขนาดนี้ ถึงแม้ผมจะไม่มีใครมาบอกอย่างนี้ ผมก็จะขอดูแลและรักข้าว ด้วยใจจริงและซื่อสัตย์กับเธอ ^_^”

“ดีแล้วละที่นายคิดได้ ^_^”

พื่อน้ำใจยิ้มให้กับเอกด้วยความจริงใจ พร้อมกับตบไหล่เขาเบาๆ เป็นการให้กำลังใจ

“ความรักสามารถทำให้คนที่เคยทำผิดพลาด อยากกลับตัว กลับใจทำตัวให้ดีขึ้น เพื่อคนที่เขารักได้ ซึ่งนั่นก็ถือว่าเป็นเรื่องดี แต่ สำหรับบางคน นอกจากจะไม่เคยคิดกลับใจแล้ว และยังว่าแต่คนอื่น นะสิ แย่ที่สุด! จริงไหมพื่อน้ำใจ”

ฝ่ายพูดเป็นปริศนาให้ทุกคนย่นตะลึง อึ้งไปตามๆ กัน จากนั้นก็

วิ่งหนีไปเฉยเลย สงสัยถึงคิวของพี่ชายฉันเป็นพระเอกซะแล้วมั้งเนี่ย เรื่องของพี่น้ำใจกับฝ่ายอันที่จริง มันก็มีมานานมากแล้วละ แต่ฉันก็ไม่เข้าใจเหมือนกันว่าทำไมพี่น้ำใจถึงไม่ยอมปรับความเข้าใจกับฝ่ายสักที

“พี่น้ำใจ ฉันขอถามอะไรหน่อยสิ”

“ได้สิจ๊ะน้องรัก”

“ถ้าวันหนึ่งพี่รักใคร่สักคนขึ้นมาจริงๆ แล้วมันก็มีเรื่องเข้ามา ทำให้พี่กับเค้าคนนั้นมีเรื่องเข้าใจผิดกัน พี่จะทำยังไงเธอ ความรักของพี่ถึงจะลงตัว”

“อึๆๆๆ แกถามอย่างนี้หมายความว่ายังไงอะยัยน้ำพริก”

“พี่ก็ลองตามฝ่ายไปดูสิ แล้วพี่จะรู้ความหมายของคำว่ารักที่แท้จริง”

“แต่พี่คิดว่า ฝ่ายเค้าคงไม่อยากคุยกับพี่หรอก”

พี่น้ำใจว่าพร้อมกับทำหน้าหดเหลือแค่สองนิ้ว โอ น่าสงสารจังเลย พี่ชายฉัน

“เรื่องแค่นี้พี่ก็ยอมแพ้แล้วเธอ ปกติพี่ชายของฉันจะเป็นคนที่ไม่ยอมแพ้อะไรง่ายๆ ไม่ใช่เธอ เอ๊ะ! หรือว่าที่ผ่านมามีฉันจะเข้าใจผิดไปเอง”

ฉันพยายามพูดปลุกความกล้าให้พี่น้ำใจลุกสู้เต็มที่ และมันก็ได้ผลชะด้วยสิ

“ขอบใจนะ น้องรักที่ชี้ทางสวรรค์ให้พี่ จ้ะ พี่ขอไปตามหาความรักที่แท้จริงก่อนละกันนะ”

“จ้ะ ^_^”

ฉันยิ้มให้กับพื่อน้ำใจอย่างมีความสุข ก่อนที่พี่เขาจะตามฝ้ายไป
 อันที่จริง ฝ้ายกับพื่อน้ำใจก็เคยคบกันมาครั้งหนึ่งแล้วละ แต่ว่าตอนนั้น
 พื่อน้ำใจเป็นคนรักสนุก ชอบเที่ยว ที่สำคัญยังมีกิ๊กเต็มบ้านเต็มเมืองอีก
 ต่างหาก พอฝ้ายรู้เรื่องนี้เข้า เธอก็เลยขอเลิกกับพื่อน้ำใจทันที พื่อน้ำใจ
 เสียใจมากที่ฝ้ายขอเลิกในตอนนั้น ที่สำคัญพี่ฉันก็เพิ่งรู้ตัวอีกต่าง
 หากว่าหลงรักฝ้ายเข้าแล้ว แต่พื่อน้ำใจก็ไม่เคยยอมไปปรับความเข้าใจ
 กับฝ้ายสักที ทั้งๆ ที่ฝ้ายก็รอเวลานั้นอยู่ ครึ่งนี้เป็นโอกาสดีสำหรับ
 พวกเขาทั้งสองคนแล้ว ที่จะปรับความเข้าใจกัน อย่างนี้แหละน่า
 ที่เขาบอกว่า รักคือการให้อภัย และที่สำคัญที่สุด อุปสรรคจะทำให้รัก
 ของเราเข้มแข็ง จริงมั๊ยคะ ^_^

เพื่อนกัน ฉันรักนายค่ะ

วันนี้เป็นวันหยุดสุดสัปดาห์ที่นักเรียนหลายๆ คน ต่างเฝ้ารอกันมานาน ฉันก็เช่นเดียวกับเด็กนักเรียนคนอื่นๆ ที่มีความต้องการเช่นนั้น วันนี้ฉันอยู่บ้านกับพ่อกับแม่สองคน เพราะแม่กับพ่อไปดูงานที่ต่างจังหวัด วันหยุดทั้งทีแบบนี้ แทนที่ฉันจะได้ไปเดทกับแฟนตัวเอง แต่ฉันดันต้องมานั่งติดแหงกอยู่กับบ้าน เพราะต้องอยู่เฝ้าบ้านเป็นเพื่อนพ่อกับแม่ พี่ชายตัวแสบของฉัน เฮ้อ - -!!

“ยัยน้ำพริก พี่ถามอะไรแกสักอย่างหน่อยได้มั๊ยอะ?”

“ไม่ได้ ฉันงอนพี่อยู่นะ อย่ามาพูดกับฉันเลย ฉันงอนอยู่ ไม่วางที่จะคุยกับพี่หรอก เซอะ!”

ฉันว่าพร้อมกับเซิดหน้าหนีพ่อกับแม่ไปอีกด้านหนึ่ง ตอนนี้นั่งกับพ่อกับแม่กำลังนั่งดูทีวีและกินขนมด้วยกันอยู่ และมันก็เป็นเรื่องแปลกมากที่เดี๋ยวนี้พ่อกับแม่ไม่ค่อยออกไปเที่ยวควงสาวๆ ไปวันๆ ตามที่เคยทำแปลกจริงๆ

“น้ำพริก ที่พี่ไม่ไห้แกไปเดทกับกำปั้งวันนี เพราะพี่ไม่ยอกอยู่ บ้านคนเดียวน้ำ ใจใจพี่หนอยสิ”

“ฉันไม่ใจใจพี่หรงก พี่นะเห็นแกตัวที่สุดเลย”

“แล้วแกแนใจเหรอกว่า เค้าจะจรงใจจรงจ้งกับแกจรงจ้ง”

ฉันจ้องลิกเข้าไปในดวงตาของพี่น้ำใจ พร้อมกับถอนหายใจออกมาเบาๆ ก่อนจะพูดว่า

“พี่น้ำใจ คนที่เค้าเคยทำผิดมาแล้ว และวันหนึ่งเค้าเกิดคิดได้ ยอกแกใจปรบปรุงตัวเองให้ดีขึ้น เราก้ควรมอบโอกาสให้เค้าไม่ใช่เหรอก หรือพี่เห็นว่าไง?”

“...”

“พี่น้ำใจ น้ำพริกยอกให้พี่เห็นคุณค่าของความรักที่แท้จรง มันเป็นสิ่งที่สวยงามมากนะ พี่ลองเปิดใจและทำตามทีหัวใจเรียกร้องคูสิ และพี่จะรู้ว่ามันวิเศษมากแคไหน ^_^”

“น้ำพริก พี่รักแกจ้งเลยอะ แกเป็นน้องสาวที่นาร์กของพี่จรงจ้งเลยน้ำ”

พี่น้ำใจยิ้มพร้อมคว่ำตัวฉันไปกอดไว้ แล้วลูบผมของฉันเบาๆ ทุกสิ่งทุกอย่างจะดีได้ก้ต่อเมื่อเราเลือกทีจะจดจำและทำแต่สิ่งดีจ้

“น้ำพริก!”

“คะ ^_^”

“พี่ว่า เราไปทำตามหัวใจที่มันเรียกร้องตีกว่านะ อย่าฝืนมันอีกเลย เพราะพี่รู้ว่ามันทรมาณเหลือเกิน”

“ถ้าพี่คิดได้อย่างนั้นก้ดีสิ แล้วเราจะรอช้าทำไมละ ไปกันโลดดดด ^o^”

แล้วฉันกับพ่อก็วิ่งออกจากบ้านไปอย่างรวดเร็ว เราจะไปในที่ๆ เราเรียกร้อง เราจะไม่ทำอะไรที่ฝืนความรู้สึกของตัวเองอีกแล้ว

Special talks:

วันนี้วันหยุด ผมเลือกที่จะมาเล่นบาสเกตบอล กีฬาที่ผมชอบ เป็นชีวิตจิตใจอยู่ที่สนามบาสของโรงเรียน และที่สำคัญไปกว่านั้นวันนี้ผมนัดกำปั่นมาที่นี้ด้วย อันที่จริงผมคิดว่ากำปั่นน่าจะรู้แล้วล่ะว่าผมนัดมันมาที่นี้ทำไม แต่มันก็แสร้งทำเป็นไม่รู้ เพื่อให้ผมรู้สึกผิดและอยากสารภาพออกมาจากปากเอง มันนี่ร้ายจริงๆ เลย และไม่ว่าจะเกิดอะไรขึ้น ผมก็พร้อมที่จะยอมรับในสิ่งที่ผมได้ทำลงไป

“เฮ้! ตัน หัวดี เกมานานรียังวะเนี่ย ฉันอุตส่าห์คิดว่าตัวเองมาเร็วที่สุดแล้วนะ แยกเร็วกว่าฉันอีกแหละ เจ๋งจริงๆ วะเพื่อน”

กำปั่นเดินยิ้มแยมมาแต่ไกล หมอนี่ถือว่าเป็นผู้ชายที่มีเสน่ห์มากคนหนึ่งเลยทีเดียว เพราะมันเป็นคนที่น่ารักและยิ้มแยมอยู่เสมอเมื่อก่อนมันเคยเป็นผู้ชายที่รักสนุก แต่ไม่ผูกพันมากคนหนึ่ง แต่เดี๋ยวนี้มันเลิกนิสัยนั้นไปแล้วล่ะ เพื่อผู้หญิงที่มันรักคนนั้น และก็เพราะผู้หญิงคนนั้นนั่นแหละที่ทำให้ผมรู้สึกอิจฉาเธอ จนต้องทำเรื่องอะไรที่ไม่ดีลงไปตั้งมากมาย ผมนี่แยจริงๆ เลย และหลังจากที่ผมแกล้งพวกเขาทั้งสองมามากมาย มันทำให้ผมเห็นแล้วว่าพวกเขารักกันจริง น้ำพริกเธอน่ารักจริงๆ ไม่ว่าจะหน้าตาหรือจิตใจ มีน้ำละกำปั่นถึงได้หลงเธอมากนั้ และเมื่อเหตุการณ์มันเป็นอย่างนี้แล้ว ผมก็รู้สึกผิดที่เคยคิดทำลายพวกเขา จึงอยากขอโทษและสารภาพเรื่องทุกอย่างให้กำปั่นฟัง

“แกเรียกฉันมาที่นี่ทำไมวะ วันหยุดทั้งที แกน่าจะให้ฉันพักผ่อนอยู่บ้านเฉยๆ บ้างนะเว้ย!”

กำปั้นบ่นอุบตันที เมื่อเดินเข้ามาใกล้ผมแล้ว จากนั้นมันก็แยงลูกบาสจากมือผมไปโยนใส่ห่วงหน้าตาเฉยเลย

“แกเป็นไงบ้างวะกำปั้น เดี่ยวนี้ฉันไม่ได้ไปไหนมาไหนกับพวกแกเลยวะ ฉันก็เลยไม่ค่อยรู้เรื่องอะไรเลย”

“ก็สบายดี ไม่ได้เจ็บไข้ได้ป่วยอะไรนี่หว่า”

กำปั้นพูดขึ้น โดยไม่สนใจมามองหน้าผมสักนิด มันยังคงเล่นบาสโยนใส่ห่วงตามเคย

“แล้วกับน้ำพริกล่ะวะ เป็นไงบ้าง ได้ข่าวว่าพี่ชายเค้าไม่ค่อยปลื้มแกสักเท่าไรไม่ใช่หรือวะ”

คำถามนี้ เมื่อผมพูดออกไปแล้ว ทำให้ผมหัวใจกระตุกขึ้นวูบหนึ่ง แต่ผมก็กลั่นความรู้สึกที่มีอยู่ข้างในเอาไว้ไม่ให้มันแสดงออกมาให้ใครรับรู้

“มันก็จริงนะ ที่พี่ชายน้ำพริกไม่ค่อยปลื้มฉันสักเท่าไร แต่พอฉันสารภาพความรู้สึกที่มีให้กับน้ำพริกออกไปให้พี่เค้าฟังจนหมด พี่เค้าก็เห็นใจวะ ก็เลยไม่กีดขวางพวกเราสองคนอีก”

กำปั้นยิ้มอย่างสดใสให้กับผม ก่อนจะพูดต่อ

“ฉันรู้สึกว่าคุณเวลาที่ฉันอยู่ใกล้กับน้ำพริกแล้วฉันมีความสุขอย่างบอกไม่ถูกเลยวะ เธอทำให้ฉันอยากทะนุถนอมเธอมากกว่าทำให้ฉันอยากมีอะไรกับเธอซะอีก ฉันอยากมีความทรงจำดีๆ กับเธอ ฉันรักเธอวะต้น ^ ^”

คำพูดของกำปิ่นทำให้หัวใจของผมแตกเป็นเสี่ยงๆ อย่างไม่มี
 ขึ้นดี ผมไม่อยากจะเชื่อเลยว่าความรักจะเปลี่ยนใจคนได้จริงๆ ดูกำปิ่น
 ตอนนี้นี่สิ มันดูมีความสุขมากจริงๆ นะ ผมเสียใจจังที่เคยแกล้งมันกับ
 น้ำพริกเพื่อให้แตกคอกัน และถ้าผมบอกมันว่า ผมคือคนที่ไปบอก
 พี่น้ำใจเกี่ยวกับเรื่องของมัน ใส่ร้ายมันให้พี่น้ำใจเข้าใจผิดล่ะ มันจะ
 โกรธผมมั้ยนะ

“กำปิ่น!”

“หือ O_O อะไรของแเกาะตัน ไหนวันนี้แกนัดฉันออกมาว่ามี
 เรื่องสำคัญจะพูดกับฉันไม่ใช่หรอวะ แล้วนี่แกชวนฉันทำอะไรเนี่ย”

“ก็นี่แหละเรื่องสำคัญที่ฉันจะพูด แกรู้แล้วอย่าโกรธฉันนะเว้ย”

“แล้วเรื่องอะไรของแกล่ะ”

กำปิ่นมองหน้าผมอย่างงงๆ ผมจึงเดินเข้าไปตบไหล่มันเบาๆ
 ก่อนจะพูดขึ้นว่า

“ฉันเป็นคนแกล้งแกกับน้ำพริกมาตลอดเองแหละวะ เรื่องทุก
 อย่าง ฉันนี่แหละคือต้นเหตุ ที่ทำให้พวกแกสองคนเข้าใจผิดกัน
 ฉันอิจฉวะ ที่เห็นพวกแกมีความสุข ฉันต้องขอโทษแกกับน้ำพริก
 จริงๆ กำปิ่น”

“เฮ้ย! นี่แก”

กำปิ่นกระซอกคอเสื้อผมเข้าไปใกล้ หมายจะชกหน้า แต่แล้วมัน
 ก็ปล่อยคอเสื้อผม พร้อมกับผลักตัวผมออกไปห่างๆ จากตัวมัน

“ใช้กำลังไปก็เท่านั้นแหละวะ สู้คุยกันดีๆ ให้เข้าใจไปเลยก็ไม่ได้
 อันที่จริง ฉันรู้เรื่องนี้มาตั้งนานแล้วละ แต่ฉันไม่อยากจะว่าอะไรแก

เพราะฉันคิดว่าแกคงจะมีเหตุผล จริงมั๊ยวะ”

“ใช่! ฉันทำอะไรลงไปก็ย่อมมีเหตุผลอยู่เสมอ แกอยากรู้มั๊ยล่ะว่าเหตุผลของฉันคืออะไร กำป๋น!”

“แล้วมันคืออะไรวะ”

ผมกับกำป๋นจ้องหน้ากันอย่างไม่ลดละ แต่สุดท้ายผมก็ต้องเป็นฝ่ายหลบหน้ามันก่อน

“เหตุผลของฉัน ก็คือ... ฉันรักแกวะกำป๋น”

“〇〇〇”

กำป๋นวิ่งไปในทันที เมื่อผมพูดประโยคนั้นออกไป ผมไม่อยากจะเก็บคำนี้ไว้อีกแล้ว ถึงแม้ผมจะรู้ว่ากำป๋นไม่เคยคิดกับผมมากกว่าเพื่อนเลยสักครั้งก็ตาม แต่อย่างน้อย ผมก็ได้บอกมันออกไปว่าผมรักมัน

“ฮ่าๆๆ นี่แกเล่นอะไรของแกอีกวะเนี่ยต้น เล่นเอาฉันอึ้งรับประทานไปเลยนะเว้ย”

“ฉันพูดจริงๆ กำป๋น”

ผมพูดอย่างจริงจัง กำป๋นจึงหยุดหัวเราะทันที ก่อนจะเอื้อมมือมาจับไหล่ผมไว้แล้วพูดว่า

“อันที่จริง ฉันก็รู้มานานแล้วล่ะว่าแกคิดยังไงกับฉัน แต่ฉันไม่อยากจะทำให้แกเสียใจ หรือทำให้แกคิดมากไปเองว่าฉันรังเกียจแก ฉันก็เลยเก็บเรื่องนี้ไว้ ไม่บอกให้ใครรู้ แม้กระทั่งกับไอ้เอกเองก็ตาม”

“ในเมื่อแกรู้อย่างนี้แล้ว แกยังจะเป็นเพื่อนกับฉันอยู่รึเปล่าวะ กำป๋น ฉันแกล้งแกกับน้ำพริก ทำให้เข้าใจผิดกันตั้งหลายครั้ง ฉันเป็นคนส่งคลิปให้เธอดู ตอนที่แกกับเอกวางแผนกัน และอีกอย่างฉันก็เป็น

คนพูดใส่ร้ายแกลให้พื่อน้ำใจ พี่ชายของน้ำพริกเข้าใจผิดแกลเองแหละ แกลรู้อย่างนี้แล้วแกลยังจะเป็นเพื่อนกับฉันอีกไหมวะ”

ผมหลบสายตาของกำปั้นที่จ้องลึกเข้ามายังดวงตาของผม ผมไม่กล้าสู้น้ำมันหรอก ในเมื่อผมทำกับมันขนาดนี้แล้ว ในตอนแรกผมกะว่าจะแกล้งขย้าน้ำพริกคนเดียว แต่ถึงตอนนั้นที่ไร ผมก็ทำไม่ได้ทุกที ผมคิดว่าผมเกลียดเธอ แต่แล้วมันก็ไม่ใช่ มันเป็นเพราะผมอิจฉาเธอต่างหาก ความรักมันทำให้ผมทำอะไรก็ได้ที่ไม่คาดคิดเยอะมากจริงๆ เลยนะว่ามัย

“ต้น ฉันเข้าใจนะว่าแกลคิดยังไง ถ้าเป็นฉัน ก็อาจจะทำแบบแกล แต่ฉันคงจะช่วยอะไรแกลมากไม่ได้ นอกจากการเป็นเพื่อนที่ดีของแกลอยู่เหมือนเดิม ฉันเคารพในสิ่งที่แกลเป็น ไม่ว่าแกลจะเป็นหรือจะทำอะไร ขอแค่มันเป็นสิ่งที่ดี แค่นั้นก็พอแล้ว”

“...”

“ฉันคงเป็นมากกว่าเพื่อนกับแกลไม่ได้หรอก เรื่องทุกอย่างที่แกลทำลงไป ฉันจะไม่เก็บมันมาใส่ใจหรอก แต่ขอให้เราเป็นเพื่อนกันเหมือนเดิมเถอะนะ ^ ^”

กำปั้นยิ้มให้ผมอย่างอบอุ่น ก่อนจะตบไหล่ผมเบาๆ แล้วเดินจากไป ผมไม่มีสิทธิ์ที่จะเรียกร้องอะไรทั้งนั้น นอกจากยิ้มรับกับมิตรภาพที่กำปั้นหยิบยื่นให้ ความรักในครั้งนี่ผมจะไม่มีวันลืมมันเลย

“โชคคินะ กำปั้นเพื่อนรัก เจ้าของหัวใจของผม ^ _ ^”

รักไม่จำกัดนิยาม

Special talks:

ผมยืนมองกำแพงเดินไปจนลับสายตาแล้ว ผมจึงค่อยทรุดตัวลง
นั่งกับพื้น ถอนหายใจออกมาเฮือกใหญ่ ก่อนจะเอนตัวลงนอน แล้ว
เงยหน้าไปบนท้องฟ้าและหลังตาลง

“แปะ! แปะ! แปะ!”

เสียงปรบมือของใครบางคนดังขึ้น พร้อมกับเสียงฝีเท้าของคน
เดินมา ซึ่งทำให้ผมต้องลืมตาขึ้นดูผู้มาเยือน

“น้องต้น เก่งจังเลยนะครับ ที่เอาชนะใจของตัวเอง ไม่ให้คิด
อะไรกับเรื่องที่เกิดขึ้นเมื่อสักครู่นี้ แถมยังไม่ทำร้ายตัวเองเวลาอกหัก
อีก พี่ขอชื่นชมจริงๆ เลยครับ ^ ^”

พี่ต่อ เพื่อนพี่น้ำใจไม่รู้ว่าแอบอยู่ตรงนี้นานรึยัง พอกำปั้นเดิน
ออกไป ตดไม่ทันจาง ก็เดินปรบมือยิ้มร่าเข้ามาหาผมแล้ว จากนั้นก็
ทรุดตัวลงนอนข้างๆ ผมทันที

“พี่มาแอบฟังผมกับกำปิ่นคุยกันตั้งแต่เมื่อไหร่ พี่ไม่รู้เหรอว่า มันเสียมารยาทแค่ไหน”

ผมเริ่มบทสนทนาขึ้น เมื่อพี่ตอนนอนลงเป็นที่เรียบร้อยแล้ว

“ขอโทษนะ ที่พี่เสียมารยาทแอบฟัง แต่พี่กลัวต้นจะทำอะไรไม่ ตีลงไป ถ้าเกิดต้นโดนกำปิ่นหักอกแล้วนะ”

“แต่พี่ก็เห็นแล้วไม่ใช่เหรอ ว่าผมไม่ได้ทำอะไรอย่างที่คุณคิดแบบ นั้นเลย”

“ก็ใช่ะ ว่าแต่ว่าต้นทำแบบนั้นได้ยังไง เอ่อ... พี่หมายถึงที่ต้น ไม่ทุบตีต่อว่าอะไรกำปิ่น หรือแม้แต่จะยืนยันร้องให้เสียใจ ทุบตีตัวเอง อะไรประมาณนี้นะ”

คำพูดของพี่ต่อทำให้ผมมองหน้าพี่เขาทันที ทำไมนะคนเราถึง คิดเรื่องแค่นี้กันไม่ได้ เดากันไม่ออก ทั้งๆ ที่มันก็ไม่ใช่ว่าเรื่องยากอะไร สักหน่อย

“ผมจะทำแบบนั้นทำไม ก็ในเมื่อเขาไม่ได้รักผมเลย ถ้าผม ทำร้ายกำปิ่นแล้วมันจะเปลี่ยนใจมาชอบ มาร์กผมจ้ะหรือ พี่ก็รู้ว่ามันเป็นไปไม่ได้ และอีกอย่าง ถ้าผมทำร้ายตัวเองขึ้นมา มันก็เท่ากับว่า ผมไม่รักตัวเองนะสิ ขนาดตัวเองยังไม่รัก แล้วผมจะขอให้ใครมารักผม ได้ละ จริงมั๊ย ^ ^”

ผมพูดออกมาจากความคิดของตัวเองจริงๆ พร้อมกับเงยหน้า ขึ้นไปบนท้องฟ้า แล้วก็ยิ้มให้กับความผิดหวังในครั้งนี้ เรื่องนี้คงจะ ทำได้ยากสำหรับใครหลายคน แต่ผมก็เป็นคนที่คิดได้และไม่ทำอะไร โง่ๆ เพราะความผิดหวังได้คนหนึ่งละนะ ถ้ามีคนทำได้เหมือนกับผม

มากๆ โลกนี้จะเป็นยังไงน้ำ แค่คิดก็สุขแล้ว ออิ ^_^

“คิดอะไรอยู่เหรอตัน ยิ้มแก้มแทบปริเชียวนะ”

“ยิ้มให้กับความผิดหวังไงละพี่ต่อ”

พี่ต่อทำท่างเล็กน้อย แต่ก็ยิ้มออกมาเหมือนกับผมในที่สุด
วันนี้อากาศเย็นสบายมาก ไม่ค่อยร้อนเหมือนทุกวัน มันไม่ผิดใช่ไหม
ถ้าผมจะอยู่ตรงนี้นานๆ กว่าที่เคยหน้อย

“ตั้น!”

“หือ O_o”

พี่ต่อไม่พูดเปล่า ยังเอื้อมมือของเขามากลุมมือของผมด้วย ผมไม่
เข้าใจเลยว่าทำไมพี่เขาถึงทำแบบนี้กับผม

“แผลใจที่ตั้นมีตอนนี้ พี่ขอเหี่ยวยารักษามันให้ตั้นจะได้มัย”

“พี่ต่อ!”

ผมร้องขึ้นอย่างตกใจ ไม่อยากเชื่อเลยว่าพี่ต่อจะพูดคำนี้ออกมา
ได้ พี่เขารู้สึกอย่างนี้กับผมมาตั้งแต่เมื่อไหร่กันนะ

“น้องตั้นอาจจะสงสัยว่าทำไมพี่ถึงพูดอย่างนี้กับน้องตั้นเร็วนัก ^_^”

“...”

อึ้งรับประทานขอรับพี่น้อง

“ที่จริงแล้วพี่ชอบน้องตั้นมาตั้งนานแล้วละ ตั้งแต่ตอนที่น้องตั้น
เข้ามาเรียนที่นี่ใหม่ๆ พี่ก็เฝ้ามองดูน้องตั้นอยู่ห่างๆ มาตลอด จะเรียก
ว่าเร็วเกินไปก็ไม่ได้หรอก เพราะพี่เก็บความรู้สึกนี้มานานแล้ว แต่น้องตั้น
ไม่เคยสนใจพี่ น้องตั้นก็เลยไม่รู้ เมื่อน้องตั้นรู้อย่างนี้แล้ว น้องตั้น
จะยังให้โอกาสพี่อยู่ไหมครับ”

ที่ต่อไม่พูดเปล่า พี่เขายังกระเถิบตัวเข้ามาใกล้ผมมากขึ้น พร้อมกับชะโงกหน้าเข้ามาใกล้หน้าผม จนลมหายใจอุ่นๆ ของพี่เขา สัมผัสกับใบหน้าของผมแล้ว รู้สึกเขินยังไงก็บอกไม่ถูกแฮะ ออิอิ

“แผลใจของน้องต้น พี่ขอรับมันมาด้วยความรักของพี่นะครับ
^_^”

ถึงแม้ว่า ผมจะยังไม่เข้าใจในสิ่งที่พี่ต่อพูดมากนัก ผมก็จะให้โอกาสกับพี่เขา ที่สำคัญมันยังเป็นการเปิดโอกาสให้กับหัวใจของผมเองด้วย

“ผมขอโทษนะครับพี่ต่อที่ไม่เคยรับรู้ความรู้สึกที่พี่มีต่อผมเลย แต่ถ้าจะให้ผมรับรักพี่เลยมันก็คงจะเร็วเกินไปสำหรับผม ตอนนี้ผมอยากแค่ให้เราคูกันไปเรื่อยๆ เป็นพี่เป็นน้องกันก่อนได้มั๊ยครับ”

ผมพูดขึ้นเมื่อพี่ต่อพูดจบ

“ความรัก แม้จะเริ่มต้นด้วยความสับสนบ้างก็ไม่ใช่ไร แต่ถ้าเราค่อยๆ ก้าวไปข้างหน้าด้วยความมั่นใจ พร้อมทั้งจะเรียนรู้ และยอมรับสิ่งที่จะเกิดขึ้นต่อไปในวันข้างหน้า ขอแค่เข้าใจ ความรักของเรา ก็จะสดใสแล้วละ ^_^”

“ขอบคุณครับพี่ต่อ ที่มีความรู้สึกดีๆ ให้กับผม ^_^”

แล้วเราสองคนก็ยิ้มให้กันอย่างมีความสุข ในชีวิตของผมคิดว่า ผมหลงรักเพื่อนของตัวเอง แต่ผมไม่กล้าบอกเขา พอวันนี้ผมบอกออกไปแล้วมันกลับทำให้ผมรู้สึกดีขึ้น แม้จะต้องเสียใจแต่อย่างน้อยเพื่อนผมคนนี้ก็ไม่เคยรังเกียจผม ที่สำคัญผมยังได้เจอคนที่รักผมอีกต่างหาก และผมคิดว่าอีกไม่นานผมก็คงจะรักเขาคนนี้

ครึ่งหัวใจเช่นกัน (รักต้องเพื่อใจครับ เพื่อเวลาที่ไม่สมหวังจะได้ไม่เจ็บ
มาก) ตอนนี้ผมมีความสุขมากจริงๆ ครับ

จบ Special talks

มุมมองของกำป็น

วันนี้ต้นนัดผมมาที่สนามบาสเกตบอลของโรงเรียน บอกว่ามีเรื่องสำคัญจะบอก ผมรู้อยู่แล้วว่ามันจะพูดอะไรกับผม เพราะวันนี้มันไม่ได้นัดเจ้าเอกมาด้วย และเมื่อผมมาถึง เรื่องที่ผมคาดไว้แต่แรกก็เกิดขึ้น

ต้นสารภาพว่ารักผม ตอนแรกผมก็ตกใจ แต่ผมก็รวบรวมสติเอาไว้ได้ ผมโกรธมาก เมื่อรู้ว่ามันทำให้น้ำพริกไม่รักผมในตอนแรก และทำให้พี่น้ำใจ พี่ชายของน้ำพริกเข้าใจผิดอีก แต่ผมก็ไม่อยากเอาเรื่องมันหรอก เพราะยังไงๆ มันก็คือเพื่อนผม ในสายตาและความรู้สึก ผมเคารพและให้เกียรติมันเสมอ ไม่ว่ามันจะเป็นอะไรก็ตาม และผมก็ต้องขอบคุณมันมากๆ ที่ทำให้ความรักของผมกับน้ำพริกเข้มแข็งขึ้นมาก เมื่อเจออุปสรรค ที่สำคัญ มันยังให้ผมรู้ใจ รู้ความต้องการของตัวเองมากขึ้น ว่าผมมันรักน้ำพริกจริงๆ ไม่ใช่แค่จะหลอกเธอ ผมว่านะ กว่าเราจะเจอคนที่เราคิดว่าใช่ มันก็นานเหมือนกันนะ แต่ไม่ว่าตอนนี้ น้ำพริกจะใช่คนนั้นของผมหรือไม่ ผมก็จะทำหน้าที่ “แฟน” ให้ดีที่สุดครับ ^_^

“จ๊ะเอ๋ กำป็น ^_^”

“น้ำพริก!”

ผมตกใจ ทั้งดีใจ ที่เห็นน้ำพริกกระโดดออกมาจากหลังพุ่มไม้พุ่มหนึ่ง ไกลๆ กับหน้าประตูทางเข้าโรงเรียน

“เซอร์ไพรส์ไหม ที่กำป็นเห็นน้ำพริกอยู่ที่นี่นะ ^_^”

เธอพูดพร้อมกับยิ้มแก้มปริให้กับผม ผู้หญิงอะไรน่ารักเป็นบ้า แถมยังนิสัยดีอีกต่างหาก เธอไม่ใช่ผู้หญิงใจแคบ แถมยังใจดีเปิด

โอกาสให้ผมได้รักเธออีก เธอคือนางฟ้าตัวน้อยๆ ของผมเลยละครับ

“น้ำพริก รู้ได้ยังไงว่ากำปั้นอยู่ที่นี้ แล้วพื่อน้ำใจยอมให้น้ำพริก มาหากำปั้นได้ไงอะ ก็ไหนพื่อน้ำใจบอกว่า เสาร์-อาทิตย์นี้จะให้น้ำพริก อยู่เฝ้าบ้านเป็นเพื่อนไงละ”

“^ ^”

น้ำพริกไม่ตอบ แต่กลับยิ้มให้ผมอย่างจริงใจ ดวงตากลมโตแสบน หวานของเธอ จ้องลึกเข้ามายังดวงตาของผม เหมือนจะสื่อบอกอะไร บางอย่าง

“วันนี้พื่อน้ำใจบอกกับน้ำพริกว่า ให้น้ำพริกทำตามเสียงหัวใจ ของตนเองเรียกร้องนะ น้ำพริกก็เลยมาหากำปั้นที่นี้ไง”

“แต่ที่เราเจอกันครั้งแรก คือม้าหินอ่อนใกล้ๆ สนามบาสโน้นต่าง หากนี่นา”

“ทีแรกน้ำพริกก็จะไปที่นั่นแล้วละ แต่พอดีเห็นกำปั้นเดินออก มาก่อน ก็เลยแอบอยู่หลังพุ่มไม้แทนนะ”

น้ำพริกพูดพร้อมกับยิ้มให้ผม รอยยิ้มของเธอทำให้โลกสดใส ผมคิดว่าตัวเธอมากอดไว้แน่นด้วยความโหยหา ผมพยายามสะกด อารมณ์ความต้องการของตัวเองไม่ให้ทำอะไรไปมากกว่านี้ เพราะผม รักเธอมากเกินกว่าที่ผมจะทำให้เธอเจ็บได้

“ขออยู่อย่างนี้สักพักได้มั๊ย”

ผมว่า พร้อมกับจวบลงบนหน้าผากของเธอเบาๆ

“ฉันรักนายนะกำปั้น ถึงแม้นายจะเคยเป็นยังงีมาก่อนก็ตาม แต่ฉันก็จะขอรักนายนะ”

“น้ำพริก ฉันก็รักเธอ”

ผมคลายอ้อมกอดออกจากเธอ จากนั้นผมก็ประทับริมฝีปากของผม สัมผัสกับริมฝีปากเรียบบางสีชมพูระเรื่อของเธอด้วยความแผ่วเบา หยดผมด้วยเถิดใครก็ได้ หยดผมที ก่อนที่ผมจะทำอะไรเธอไปมากกว่านี้

“พอแล้ว กำปั้น”

น้ำพริกถอดริมฝีปากออก พร้อมกับร้องเตือนผมขึ้น

“จูบวันละนิด จิตแจ่มใส เราไม่ต้องทำตามค่านิยมของคนอื่นหรอก ใครจะจูบ จะกอด หรือมีอะไรกันก็ช่าง แต่น้ำพริกขอให้ความรักของเราเป็นไปตามที่เราสองคนกำหนดให้มันเกิดขึ้นเองจะได้มั๊ย ^ ^”

“ฉันรักเธอจัง น้ำพริก”

ผมกระซิบที่ข้างหูของเธอ ก่อนจะจูบมือเธอออกไปยังหนทางข้างหน้า ขอบคุณเธอที่ทำให้ผมมีสติกลับคืนมา ขอบคุณที่เธอรักผม แม้ว่าผมจะมีส่วนไม่ดีมากมาย ขอบคุณที่ความรักทำให้ผมมีความสุข และขอบคุณที่ทำให้ผมเห็นคุณค่าของความรัก

“เราจะไปไหนกันดีละกำปั้นที่รัก”

“ว่า เรียกกันที่รักแบบนี้ เตียวเค้าจับหอมแก้มเลยนิ โทษฐานที่น้ารักเกินห้ามใจ ^ ^”

“บ้า >///< ”

“ฮ่าๆๆ”

แล้วผมกับน้ำพริกก็ออกวิ่งไปข้างหน้าอย่างซำๆ ผมว่าชีวิตก็

เหมือนกับเส้นทาง ที่ยังมีชีวิตอีกยาวไกล บางครั้ง เส้นทางอาจจะ
ขรุขระหรือไม่ราบรื่นบ้าง แต่ถ้าเราค่อยๆ ก้าวไปอย่างช้าๆ ชีวิตของ
เราก็จะปลอดภัยจากอันตรายนั้นๆ ได้

“จบข่าว ^_^”

เกี่ยวกับพี่ชาย

เฮ้ๆ ^O^ ในที่สุด ก็เขียนนิยายเรื่องนี้จบสักที ต้องขอขอบคุณเพื่อนๆ และอาจารย์เป็นอย่างมากที่ช่วยเป็นกำลังใจ (บังคับเคียวเซ็ญ) ให้นิยายเรื่องนี้เสร็จเป็นเรื่องเป็นราวสักที กว่านิยายเรื่องนี้จะจบได้ วันๆ ต้องนั่ง ยืน เดิน และนอน (เกี่ยวกันตรงไหน) กว่าจะคิดเรื่องแต่ละตอนออก แต่ถือว่าโชคดีจริงๆ ที่ปีนี้มีเพื่อนและน้องในชมรมไข่มตแดงคลับคอยเป็นกำลังใจให้ ที่สำคัญก็ขอขอบคุณพวกพี่ๆ ที่แพช และแจ่มใสด้วยที่มาแนะนำเทคนิค และวิธีเขียนนิยายตามแบบฉบับนักเขียนคนดัง คนต่างๆ ให้

สุดท้ายนี้ก็ขอให้ทุกคนมีความสุข และสนุกไปกับการอ่านนิยายเรื่องนี้ละคะ หวังว่าคงจะได้มีโอกาสร่วมงานกับทุกคนอีกนะคะ บ้าย บาย ^^

พัชราภรณ์ กองทอง
โรงเรียนบ้านฝื่อพิทยาสรรค์ จ.อุดรธานี

“รักใสใส” อาจให้แง่มุมมองทางเพศที่ออกจะจริงจังและเป็นวิชาการจนขาดธรรมชาติไปบ้าง
แต่ความรู้ก็ควรนำเสนอตรงไปตรงมาเช่นนี้แหละ
รายละเอียดตามความเป็นจริงนั้น, ธรรมชาติสอนเราเองได้อยู่แล้ว
ขอเพียงแค่ผู้อ่านมีข้อมูลติดหัวไปบ้าง เพื่ออย่างน้อย
จะได้ไม่ทำอะไรสุดเสียงและมาอ้างทีหลังด้วยคำแก้ตัวเดิมเดิมว่า “หนูไม่รู้”
คราวนี้ถึงทีที่หนูจะได้รู้เสียที
-รู้- เพื่อจะได้รับมือกับมันอย่างที่ถูกที่ควร

